

Broj 9 - Travanj 2017

Nogometaš



Mladen Vedriš

25 GODINA HNL-a



TIHANA NEMČIĆ
STATUS ŽENSKOG
NOGOMETA

PRAVA SNAGA
HRVATSKOG NOGOMETA

INOZEMNI USPJEH
HRVATSKIH TRENERA

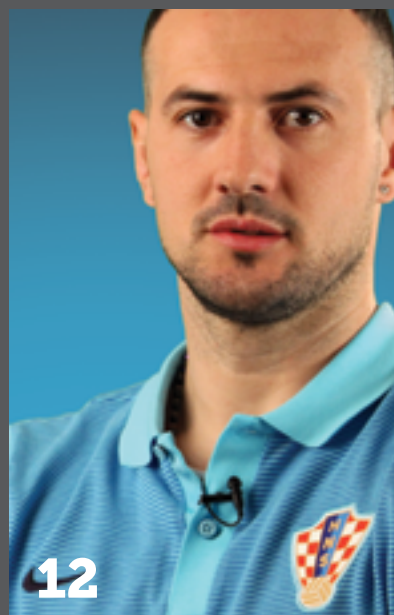
Foto: Vjekoslav Skledar

Nogometaš

- 4 Razgovor s Mladenom Vedrišem
- 7 Željko Adžić - prvi strijelac HNL-a
- 8 Priča o 25 godina HNL-a
- 11 Ususret petom izdanju preimenovanog Nogometnog Oscara
- 12 Prava snaga hrvatskog nogometa
- 14 Prvi jubilej Kampa za igrače bez ugovora



4



12



16



27



8

- 15 HUNS uz Zakladu Ane Rukavine i FIFPro svjetsko istraživanje ženskog nogometa
- 16 Razgovor s Tihanom Nemčić
- 18 Zakon o sportu
- 20 Kvalifikacijski ogled Hrvatske i Ukrajine
- 22 Sudbina Marka Pjace
- 23 Šuker obećao terene
- 24 Hrvatska struka u svijetu
- 26 Provedene aktivnosti HUNS-a
- 27 In Memoriam: Zvezdan Cvetković



Impressum

Godina 3 / broj 9
Travanj 2017

Nogometaš

Glasiло Hrvatske udruge
"Nogometni sindikat"

Izvršni urednik: Mario Jurić
Uredništvo: Sandro Šoronda
Vanjski suradnici: Robert Matteoni,
Mladen Bariša
Lektorica: Olivera Peroli Žodan
Grafika i dizajn: Drei Design
Tisak: Znanje d.o.o.

NOGOMETAŠ IZLAZI
SVAKA TRI MJESECA

Uvodnik

S NOGOMETAŠOM NA ISLAND

U trenutku dok ovo pišemo početak je travnja. Pred nama je najuzbudljiviji dio klupske nogometne sezone, kako u Europi tako i u našem HNL-u. Sljedeća (nepuna) dva mjeseca svi će pratitelji nogometnih natjecanja biti fokusirani na trenutne zaplete, ali i brze rasplete. Temeljem tih raspleta svatko od gostiju tradicionalne glamur završnice klupske sezone, HUNS-ove podjele Trofeja, doći će u svom raspoloženju i pogledima na netom završena prvenstva. Kako će ovaj broj Nogometaša, deveti po redu, „vrijediti“ od Uskrsa do podjele nagrada najzapaženijim akterima sezone, 8. lipnja, logično je da u tom kontekstu nešto više kažemo...

Nakon što smo četiri godine, u stalnom crescendo značaja i ugleda, organizirali Nogometni Oscar, peto izdanje podjele nagrada najboljima po izboru HNL profesionalaca i trenera, održat će se pod nazivom Trofej Nogometaš. Zbog primjedbe organizatora „pravog Oscara“ o zaštiti prava na taj naziv, HUNS je to morao uzeti u obzir i preimenovati trofej. Sama činjenica što se to dogodilo potvrđuje da je naš trofej imao veliki odjek, a to zapravo ni ne čudi s obzirom na globalnu popularnost naših najboljih nogometaša. Suočeni s potrebom novog imena, manifestaciji koja je postala prepoznatljiv završni okvir nogometnoj nam sezoni, razmišljali smo i raspravljali dugo kako nazvati trofej. U mnoštvu zanimljivih prijedloga unutar HUNS-a, ali i naših vanjskih suradnika iskristaliziralo se uvjerenje kako nazivom trebamo vrjednovati „naš nogometni doživljaj“. Dakle, trofej kojeg glasanjem potpisuju igrači HNL klubova, pored njihovih trenera, odlučili smo nazvati Trofej Nogometaš! Kao i ime našeg časopisa, kao i glavni subjekt našeg sindikalnog rada, kao i temeljna poruka o najvažnijim akterima najpopularnije sportske igre.

Na stranu ime i protokoli završne ceremonije, upravo to što Hrvatska ima itekako velika imena, globalno afirmirana, ali i velike nogometne nade koje se najavljuju kao zalag perspektive na istim, a nadajmo se i većim razinama, to je ono što čini Trofej, naš

nogomet i njegov život smislenim. Pred dva najvažnija mjeseca sezone, kako god trofejno završila, slobodno možemo kazati da su hrvatski nogometaši, a i treneri u inozemstvu, napravili sjajne stvari za promociju našeg nogometa. Nadamo se i kako će završetak HNL-a, vrlo neizvjesnog nakon dugo vremena i u borbi za prvo mjesto, biti atraktivan i strastven u pozitivnom kontekstu. Samo će tako živjeti nada u daljnji povratak publike na naše stadione...

Poslije svečane podjele Trofeja Nogometaš, očekuje nas ipak još jedna jako važna točka 2016./17., a to je Island - Hrvatska. Odličnom igrom protiv Ukrajine Čačićeva je vrsta osvojila jako važna tri boda na putu za Rusiju 2018. godine. Uspjeh u Reykjaviku praktično bi značio hipoteku na prvo mjesto u I grupi te direktan plasman na SP. Dosadašnje igre u kvalifikacijama, na stranu „prijateljski kiks“ u Estoniji, osnažuju nam nadu da Vatrene na Islandu mogu ostvariti svoje ambicije i uveseliti navijače. One, koji su odličnim ponašanjem i navijanjem protiv Ukrajine, nakon dvogodišnje apstinencije publike na reprezentativnim utakmicama, simbolično pokazali da se i kod nas može igrati u sportskim uvjetima i atmosferi.

U ovom broju Nogometaša, uz navedene tematike, osvrnut ćemo se i na 25 godina HNL-a, uz ekskluzivno svjedočenje Mladena Vedriša, lidera osamostaljenja HNS-a i razvoja domaće lige i nogometa uopće u njegovim najtežim vremenima. Bavimo se i problematikom Zakona o sportu, podsjećamo na važne aktivnosti HUNS-a u korist nogometaša, poglavito na slijedeći Kamp za igrače bez ugovora. Jedna od akcija na koju smo posebno ponosni jer izravno i praktično pomažemo igračima rješavati temeljne probleme. I kako je nogomet nešto posebno, tako je isti danas i predmet sve izraženije prisutnosti ženskog spola. U razgovoru s Tihanom Nemčić saznajemo podosta zanimljivosti kako djevojke vide svoj status i svekolike perspektive u nogometu...

EKSKLUZIVNO ZA NOGOMETAŠ – povodom 25 godina HNL-a razgovarali smo s prvim predsjednikom HNS-a u samostalnoj Hrvatskoj, prof. dr. Mladenom Vedrišem. Ovo je svjedočanstvo o povijesnim iskoracima domaćeg nogometa, od čovjeka koji je imao jasne vizije kako osamostaliti HNS i razvijati najpopularniji sport te što je najvažnije, čovjeka čije su riječi uvijek slijedila djela

ŽALOSNO ŠTO U ČETVRT STOLJEĆA NISMO OD NOGOMETA STVORILI SPEKTAKULARNI DOGAĐAJ I OKUPLJANJE ZA OBITELJI

Foto: CROPIX

Politički rivali počesto, u nedostatku argumenata, posegnu za upitom: gdje ste bili 1991.? Slično pitanje postoji i u nogometnom miljeu. I glasi: gdje ste bili 17. listopada 1990.?

- Najčešće, prva asocijacija je - izuzetno atraktivna utakmica s reprezentacijom SAD-a. U političkom kontekstu, taj događaj predstavljao je početak razdruživanja s bivšom državom. Ukupno, 17. listopada 1990. važan je datum hrvatske povijesti – govori Mladen Vedriš, danas sveučilišni profesor i doktor ekonomskih znanosti, tada lider nogometnog pokreta u Hrvata.

Formalno, Vedriš je imenovan predsjednikom Nogometnog saveza Hrvatske 6. rujna 1990. No, počeci njegovog nogometnog angažmana sežu do 1985. kada je postao članom Financijske komisije. Prvo na republičkoj, a potom i na državnoj razini – u FSJ-u.

- Prepucavanja nisu bila ništa manje drastična od borbe za savezni budžet. S referencama iz bitaka za hrvatsku ravnopravnost u financijskom poslovanju FSJ-a ušao sam i u Predsjedništvo. Nisam dakle, u nogomet spušten padobranom ili dekretom.

Kad se Mladen Vedriš upustio u nogometno-političku avanturu organizacije međunarodne utakmice između Hrvatske i SAD-a, obnašao je funkciju zagrebačkog gradonačelnika. U to vrijeme (još) nije bio članom HDZ-a. Svejedno, potpora političkog vrha ambicioznom projektu nije izostala.

- Bilo bi nemoguće da nogomet u takvoj situaciji ne korespondira s događanjima na javnoj, odnosno političkoj sceni. Za realizaciju takvog projekta sinergija je bila neophodna. A u konkretnom slučaju nogomet je i za korak išao ispred politike.

Je li politički aspekt utakmice s SAD-om predimenzioniran? Američka je reprezentacija dobila suglasnost glede nastupa u Zagrebu od State Departmenta, ali kasniji diplomatski efekti ove utakmice kao da su izostali. Ministar vanjskih poslova SAD-a James Baker i nadalje je inzistirao na očuvanju "tekovina bratstva i jedinstva"...

- Američka politika uvijek je bila i ostala kompleksna. Za svaku je situaciju morala imati plan A i plan B. Tadašnja je američka politika neosporno pokušavala situaciju u Jugoslaviji usmjeriti prema mirnom raspletu, zagovarajući konfederaciju. Međutim, uvijek je postojala i opasnost od agresije, koju je preferirao i poticao Slobodan Milošević s potporom JNA. Za takav rasplet američka je diplomacija imala plan B, u koji se uklapala i nogometna utakmica s Hrvatskom u Zagrebu. Otuda i dopuštenje State Departmenta.

Dva nogometna ekscesa s političkim naglaskom umnogome su kanalizirala ozračje uoči utakmice s SAD-om: 13. svibnja u Maksimiru zbog navijačkih nereda s nacionalnim predznakom (BBB protiv Delija) nije odigran derbi između Dinama i Crvene zvezde, a 2. lipnja zvižducima i uvredama ispraćena je jugoslavenska reprezentacija na Svjetsko prvenstvo u Italiju (25 tisuća ljudi slavilo je pobjedu Nizozemske – 2:0).

- Nogomet je pokazao svoju političku refleksiju. Poput rasvjete na autoputu, u noći. Cesta jest obilježena, ali tek rasvjeta pokazuje njezinu jasnu trasu. Hrvatski navijači nisu željeli ligu na način kako ju je vodio FSJ. To su pokazali 13. svibnja. A na utakmici s Nizozemskom samo su pokazali što misle o državi, koju su uvijek doživljavali kao tamnicu hrvatskog naroda. Tada su također i javno iskazali kako ne priznaju silu i represiju nego provođenje

rezultata demokratskih izbora.

Suprotno očekivanjima, reakcije FSJ-a spram HNS-a nisu bile "ofenzivnog karaktera". Terazije su, poput većine jugoslavenskih medija, ignorirale odigravanje utakmice između Hrvatske i SAD-a.

- Na Terazijama su shvatili kako im je najbolje da – "ne talasaju". Nisu dobili nikakvu potporu FIFA-e i UEFA-e pri sprječavanju maksimirske utakmice. A napadi na Hrvatsku mogli su se posredno shvatiti i kao "udar na SAD". Stoga su odigrali defenzivno. Mada su shvaćali značaj te utakmice. U nogometnom smislu ogled s SAD-om imao je snagu međunarodnog priznanja. Za HNS je to bio ekvivalent priznanju Republike Hrvatske, 15. siječnja 1992.

Nakon razdruživanja s Fudbalskim

Prezime Vedriš (korijeni su podravski) u nogometnom se sportu spominje već početkom 20. stoljeća. Braća Vedriš – Ferdo (stric) i Josip (Mladenov otac) sudjelovali su u osnivačkoj Skupštini HAŠK-a, 1903. Poveznica Mladena Vedriša i nogometnog sporta ima dakle, svoju povijest.

savezom na beogradskim Terazijama, osnivanje nacionalne lige postalo je prioritetnim zadatkom neimara hrvatskog nogometa. Potencirajući društveni značaj nogometnog sporta, HNS je početkom 90-ih, u političkom miljeu, imao prestižnu važnost među državnim institucijama. Usred eskalacije ratnih operacija 1992. novoustanovljena Hrvatska nogometna liga nudila je snažan politički i domoljubni poticaj, ali i jasnu, nedvosmislenu poruku okupatoru: "hrvatska nogometna lopta nije izdušila"!

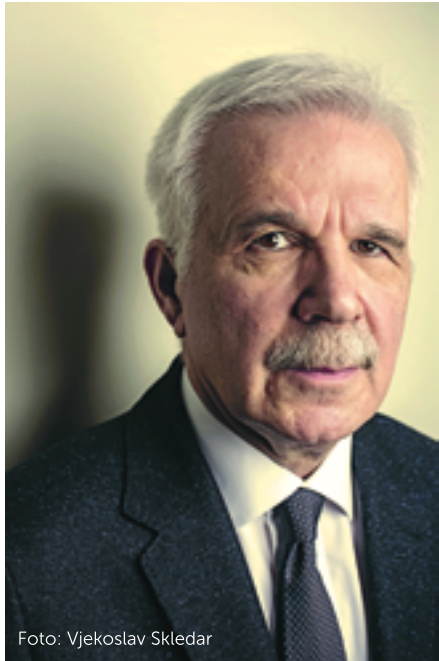


Foto: Vjekoslav Skledar

- Prve aktivnosti organiziranog natjecanja bile su vezane uz održavanje turnira "Slobodna Hrvatska", koncem 1991. U dva grada (Varaždin, Pula) izvan ratne zone upriličeno je natjecanje kao svojevrsna uvertira u HNL. A onda smo od kraja veljače do sredine lipnja 1992. odigrali 22 kola prvog nacionalnog prvenstva. Bila je to potvrda kako sadržajno možemo organizirati natjecanje, koje ima i interni i eksterni karakter. Istovremeno, bio je to i izraz prkosa, pokazna vježba, koja je imala za cilj dokazati da se i u ratnim okolnostima može igrati nogomet. Ali i prezentirati neprijeporna kvaliteta hrvatskog nogometa.

Pri definiranju Prve HNL, dva su kluba – Varteks i Istra, status dobila mimo (sportskih) kriterija. Neki su kritičari stoga već u embriju natjecanje nazvali – "političkom ligom". Daljnji će tijek nogometne povijesti međutim sugerirati kako je "ukaz o Varteksu i Istri" bio vizionarski potez.

- Kada smo u sjedištima FIFA-e i UEFA-e tražili priznanje glavni argument kontra nas bila je nesigurnost organiziranja utakmica i natjecanja. Mi smo međutim tražili svoju priliku. I dobili smo ju. Tako je bilo i s klubovima na nacionalnoj razini. Željeli smo da Hrvatska nogometna liga ima regionalnu zastupljenost. To smo i postigli. Imali smo klubove od Istre do istočne Slavonije, od sjevera do Dubrovnika. Varteks i Istra dali su živost i dinamiku osnovanoj ligi i iskoristili su ponudenu priliku. Varaždinski bi klub

U interpretiranju hrvatske povijesti kao zagrebački gradonačelnik često se spominje Boris Buzančić. On je 1990. organizirao protokolarni prijem za sudionike nogometne utakmice Hrvatska – SAD. Boris Buzančić u to je vrijeme bio predsjednik Skupštine grada Zagreba. Operativni dio (kao predsjednik Izvršnog vijeća) odrađivao je Mladen Vedriš. Radi lakšeg razumijevanja: Boris Buzančić je 1990. bio Darinko Kosor, a Mladen Vedriš – Milan Bandić politike grada Zagreba.

vjerojatno i danas bio prvoligašem da mu glavni sponzor nije doživio financijski krah.

Premijerno natjecanje HNL-a odigrano je na rubu regularnosti. Čak pet hrvatskih prvoligaša (Cibalia, Osijek, Šibenik, Zadar i Dubrovnik) zbog ratne zbilje nije imalo mogućnosti igrati na svojim stadionima. Mnogi će kroničari međutim sarkastično primijetiti kako je i u tim opskurnim uvjetima rata i neimaštine bilo više jednakosti i regularnosti nego u nekim potonjim izdanjima HNL-a.

- Neprijeporno, odnos idealizma i nacionalnog zanosa bio je tada kudikamo veći nego u današnje vrijeme. Tada nogomet još nije bio prepoznat kao big business već kao prilika za afirmaciju igrača, klubova, gradova... Živjeli smo naprosto drugu sociologiju. Bila je veća zainteresiranost za zajedničke i javne ciljeve. Danas je individualizam u prvom planu. Trendovski prepoznatljivo pa i razumljivo globalno promatrano. Ali, ostaje i pitanje - gdje su granice?

Koji su razlozi uvjetovali proširenje Prve HNL (s 12 na 16 klubova) za drugu natjecateljsku sezonu?

- Za pokrivenost hrvatskog teritorija i organizacijskog modela (s 30 prvenstvenih kola), "liga 16" optimalno je natjecanje. Nažalost, niti tada, a niti danas Hrvatska

nema dostatnu ekonomsku snagu za 16 klubova u elitnom razredu. Postoje u hrvatskom nogometu klubovi bogate tradicije, poput npr. sisačke Segeste, koji nemaju ekonomsku potporu. Još bismo kao centre nogometne izvrsnosti i tradicije mogli pobrojati Šibenik, Zadar, Varaždin, Karlovac te Slavonski Brod i došli bismo do famozne brojke 16. No nažalost, poradi ekonomske nemoći, "liga 16" nije održiva.

U jeku treće sezone HNL-a, Mladen Vedriš svojevolumeno je napustio mjesto predsjednika HNS-a. Dojam je kako su njegovi nasljednici izdašniju pozornost pridavali A reprezentaciji (primarno poradi zarade), a zanemarivali nacionalnu ligu. Iako se de facto radi – o reverzibilnom procesu.

- Kao čovjeku, koji je stvarao HNL teško mi je bilo promatrati kako nacionalno natjecanje postaje sekundarno, nagodbenjačko pitanje. Zapostavljeni su kriteriji prepoznavanja uloge Saveza. Kvalitetna baza nacionalne lige osnova je za kontinuitet uspjeha hrvatske reprezentacije. Jedino kvaliteta HNL-a osigurava konstatnu reprodukciju igrača i interesa za nogomet.

Međutim i nakon 25 godina evolucije HNL još živi u okruženju brojnih problema, poput nedostatne infrastrukture, ekspanzije huliganizma, nejednakosti među klubovima, "grieha struktura" koji upitnom čine regularnost natjecanja...

- Žalosno je što niti poslije 25 godina nismo uspjeli stvoriti uvjete da nogometne utakmice postanu obiteljska okupljanja i spektakularni sportski događaji. Nije zaživjela sinergija između saveza i klubova, medija, lokalnih zajednica... A to je preduvjet svakog uspjeha.

Iz političkih razloga, Mladen Vedriš je s pozicije predsjednika HNS-a abdicirao 1994. i nikada se više nije vratio "na mjesto nesreće"...

- Stjecajem tadašnjih okolnosti nogometna se organizacija izuzetno ispolitizirala. U početku se predsjednik Tuđman nije miješao, ali kasnije je to postala više politička nego društvena funkcija. Kako sam se povukao iz politike bilo je logično i da napustim poziciju predsjednika HNS-a. Vratio sam se svojoj profesiji i posvetio znanstvenom i nastavnom radu.



Foto: PIXSELL

ŽELJKO ADŽIĆ, STRIJELAC POVIJESNOG PRVOG GOLA HNL-a

Bio je petak, 28. veljače 1992. Dinamo i Cibalia odvojeni su od ostalih parova premijernog izdanja Prve HNL. Susret u Maksimiru igrao se dan prije ostalih. Događaj su pratili TV-kamere nacionalne dalekovidnice. Već u prvoj minuti utakmice "proradio" je semafor.

Željko Adžić postao je prvim strijelcem u povijesti HNL-a.

- Ostao mi je u sjećanju taj trenutak. Doduše, tada nisam bio svjestan njegove težine. Igrala se 45. sekunda utakmice kada mi je Mađar Peter Vigh asistirao. Nije to bio neki osobito lijep gol, ali zbog

njegovog značaja jedan mi je od najdražih – priznaje Željko Adžić.

Nakon fijaska HAŠK-Građanskog u prvoj godini HNL-a (5. mjesto), Adžić je svejedno ostao još jednu sezonu. Nije požalio. Klub je s Čirom osvojio titulu, a on je ostvario transfer u španjolski Hercules.

Po povratku u Hrvatsku, Adžić je igrao u Inkeru i Hrvatskom dragovoljcu, a imao je i kratku epizodu u Izraelu. Nakon igračke karijere trenirao je mlađe uzrasne kategorije u Dinamu i HAŠK-u. - Rad s mladima jedino me u

nogometu i zanima. U Dinamu sam trenirao nekoliko klinaca, koji su kasnije ostvarili zapažene karijere, poput Badelja, Tomečaka, Lovrena, Pivarića, Havojića...

No, Željko Adžić već dvije godine nema nikakvu trenersku gažu. Danas Adžić više i nije nogometna već – vinarska asocijacija. U požeškoj Zlatnoj dolini, na 10 hektara, zajedno s ocem uzgoja vinovu lozu i proizvodi vino. Svake godine "izbaci" na tržište 100.000 butelja. Najvećma graševine (60%). Potom i Rajnski rizling, Sivi pinot, Pinot crni te Zweigelt.



OVE SE GODINE OBILJEŽAVA 25 GODINA POSTOJANJA HRVATSKE NOGOMETNE LIGE. OVO JE PRIČA O POČECIMA NACIONALNOG PRVENSTVA U RATNO DOBA, ENTUZIJAZMA PORAČA, ALI I DANAŠNJE REALNOSTI DOMAĆEG NOGOMETA

AKTUALNOST HNL-a NIJE ONO ČEMU SMO SE NADALI KAD SE RODIO

25 GODINA

Tenkovi tzv. Jugoslavenske narodne armije cijevi su okrenuli prema Hrvatskoj. Otpočeo je Domovinski rat, egzistencijalna bitka za opstojnost hrvatskog nacionalnog bića. Posvuda sukobi, patnja i strah...

Jedna latinska mudrost kazuje: “Dok oružje govori, muze šute”! Nogometne muze nisu međutim imale tu “privilegiju”. Hrvatski je nogomet ustao protiv hegemonije “fudbala s Terazija”. Mladen Vedriš, tadašnji lider nogometnog pokreta u Hrvata, Beogradu je rekao povijesno: NE! Hrvatski se nogomet razdružio s Fudbalskim savezom Jugoslavije prije nego su to učinile političke institucije tek stvorene države. U to vrijeme Nogometni savez Hrvatske (kasnije preimenovan u HNS) imao je težinu ministarskog resora. A nogomet je imao kudikamo značajniji tretman od “najvažnije sporedne stvari na svijetu”.

Nakon samosvjesnog osamostaljivanja hrvatski je nogomet trebalo što promptnije ustrojiti i ustanoviti kakvo-takvo natjecanje. Nogomet je tih dana nadilazio banalnu tezu kako je “više od igre”. Šutiranje lopte imalo je odaslati svijetu jasnu političku poruku, ali i ujediniti domoljubni inat i dišpet te svekoliko osnažiti stanje nacionalnog duha. U tim i takvim okolnostima nastala je Hrvatska nogometna liga. Među 12 prvotnih članova Vedriš je “na svoju ruku” uvrstio Istru i Varteks, dva kluba koji po (tada aktualnim) sportskim kriterijima elitnom razredu nisu pripadali. Tada je



hrvatski nogomet (kao i državni ustroj) funkcionirao po principu – četiri regije i grad Zagreb. A upravo su Istra i Varteks bili nositelji nogometnog razvoja na područjima, koja nisu bila zahvaćena ratnim operacijama. Posebice je Varteks iskoristio spomenute okolnosti, u prvim godinama stvaranja nogometne infrastrukture.

Formiranje Prve HNL bilo je neophodno i poradi međunarodnog priznanja HNS-a, ali i involviranja hrvatskih klubova u europska natjecanja. No, i u političkom smislu HNL je bio važan čimbenik, jer je predstavljao dokaz funkcioniranja Republike Hrvatske na svim razinama i segmentima društvene djelatnosti.

Preteča prvom nogometnom prvenstvu bio je turnir održan od listopada do prosinca u Puli i Varaždinu, pod nazivom – “Slobodna Hrvatska”. Nastupilo je sedam klubova (Dinamo, Rijeka, Zagreb, Zadar, Inker, Istra i Varteks). Igrano je šest kola, tzv. jednokružnim sustavom, a pobjednik je bio zaprešićki Inker.

Uz sedam navedenih klubova, koji su participirali na turniru “Slobodna Hrvatska”, u premijernom izdanju prvenstvenog natjecanja još se se pridružili Hajduk, Šibenik, Dubrovnik, Osijek i Cibalia. Avantura zvana HNL, mogla je otpočeti...

Objektivno, uvjeti za odigravanje nacionalne lige tada još nisu postojali. Zbog ratnih razaranja na domicilnom području čak pet hrvatskih prvoligaša nije bilo u mogućnosti domaće utakmice igrati na vlastitom terenu. Tako je Osijek svoje susret organizirao u Đakovu, Donjem Miholjcu i Kutjevu. Cibalia je kao domaćin igrala u Đakovu, Zagrebu, Čakovcu i Požegi. Zadar je bio domaćinom u Splitu, Solinu i Crikvenici. Tek su susret posljednjeg kola Zadranu odigrali u svojim Stanovima. Jednu utakmicu (posljednju) na svom je travnjaku organizirao i Šibenik. Prethodno su Šibenčani kao domaćini igrali u Splitu, Stobreču i Žrnovnici. Momčad Dubrovnika utakmice je organizirala u Metkoviću i Blatu na Korčuli.

Prvi čelnik tek ustanovljenog Udruženja klubova Prve HNL bio je predsjednik Dinama, Josip Šoić. On je isposlovao da se prva utakmica prvog prvenstva Prve HNL igra 28. veljače, dan ranije, kako bi

ju popratile kamere nacionalne televizije. HAŠK-Građanski je u pobijedio Cibaliu 2:0, a prvi je pogodak (već u prvoj minuti ogleda) postigao Željko Adžić.

– 30.000 ljudi!

No, Dinamo (osim u svečanoj loži i službenim dokumentima, maksimirski su klub i tada svi nazivali tim imenom) igrao



Posljednje, 22. kolo odigrano je 13. lipnja. Prvim nogometnim prvakom u tada još okupiranoj i ratom razorenoj Republici Hrvatskoj, postao je splitski Hajduk. Kup su osvojili nogometaši Inkeri. Posvemašnji gubitnik i najveće razočaranje premijernog izdanja HNL-a bila je momčad HAŠK-Građanskog. Peto mjesto u prvenstvu i “titula” finalista Kupa bili su poticaj za zbijanje šala na račun maksimirskog kluba. A posljedica kadrovskih previranja bio je povratak Čire Blaževića u Maksimir. Kao “miljenik vlasti” Blažević je ubrzo postao vlasnikom, predsjednikom i trenerom kluba, dekretom nazvanog – Croatia!

Za drugo izdanje HNL je doživio svojevrсни redizajn. U natjecanju je (umjesto početnih 12) participiralo 16 klubova. Status prvoligaša izborili su Radnik i Pazinka, a pozivnicu HNS-a (svojevrsni wild-card) dobili su još i Belišće, te Segesta. Croatia je autoritativno osvojila prvenstvo. Hajduk je uzeo Kup. Značajno se popravila i gledanost. U prvom je prvenstvu utakmice HNL-a prosječno gledalo 2.719 ljudi. Već se u slijedećem natjecanju posjećenost HNL-ovih susreta popela na 4.092 gledatelja. Za ovakav drastičan statistički pomak najzaslužniji je Čiro Blažević. S teozom – “Croatia je klub hrvatskog naroda” širom je “raji” otvorio vrata maksimirskog stadiona. Tako je na utakmici Croatia – Segesta zabilježena neočekivana i gotovo nestvarna posjeta

je ofenzivan i atraktivan nogomet. Čirina je momčad postigla 84 gola, odnosno 2,8 po utakmici (prosjeck lige bio je 2,48). Premda su razlike među klubovima Prve HNL bile enormne (od organizacijskih mogućnosti do kvalitete momčadi), HNS je na kraju sezone ponovno donio odluku – o proširenju lige!? Bila je to dakako politička odluka. HNS je abdikacijom Mladena Vedriša ostao bez autoriteta, a stisak političkih moćnika sve je više sputavao nogomet. Uostalom, tko bi te 1993. izbacio iz lige momčad Šibenika, grada-heroja Domovinskog rata? Status prvoligaša dobili su Neretva i Marsonia. Hajduk je na kraju prvenstva vratio titulu. Croatia je pripao Kup, kao utješna nagrada. No, serijom nebuloznih rezultata (Hajduk – Radnik 10:0, Croatia – Pazinka 10:1, Radnik – Osijek 0:7...) devalviralo je zanimanje navijača za HNL. Prosječna gledanost pala je na 2.760 ljudi po susretu, a nakon susreta Šibenik – Pazinka postala je upitna smislenost natjecanja s 18 klubova. Na Šubićevcu se naime zateklo na tribinama 20-ak gledatelja. Posljedično, HNL je reduciran i u sezonu 1994./95. Prva HNL iznova je krenula sa 16 članova! Po prvi puta broj prvoligaša je smanjen, no nastavno na preporuku FIFA-e, HNS je pobjede u nacionalnom prvenstvu počeo honorirati s tri boda!

Uređeni nogometni savezi obično održe dvije Skupštine godišnje. Devedesetih godina prošlog stoljeća HNS ih je sazivao barem četiri unutar 365 dana. Ovisno,

je li na dnevnom redu središnja tema bio – ili izbor predsjednika ili promjena sustava natjecanja. Svake godine je HNL neizostavno mijenjao model natjecanja. Tako je u sezoni 1995/96. promoviran sustav s 22 prvoligaša, razvrstanih u A (12 klubova) i B razred (10 klubova).

Kreatorima Prve HNL nikada nije ponestalo ideja oko sustava natjecanja. Od sezone 1997/98. natjecanje s 12 prvoligaša razlučeno je u dva segmenta (nakon dvostrukog razigravanja): u ligu za prvaka i ligu za ostanak. Naizgled, zamisao o natjecanju u kojemu se “svatko za nešto bori” dosegla je vrhunac uzbuđenja već u drugom izdanju. Još i danas se vode rasprave o završnici sezone 1998/99. kada su Rijeka i Osijek u posljednjem kolu odigrali na Kantridi – 1:1, a prvakom je (opet) postala Croatia. Dramatičnost je u završnim sekvencama utakmice začinio pomoćni sudac Zoran Krečak označivši zaleđem jednu dvojbenu situaciju u osječkom šesnaesteru (čime je Rijeku zakinuo za pobjednički pogodak, a posredno i za prvenstvo). I dok su mediji detaljizirali teoriju urote, državni poglavar dr. Franjo Tuđman (ujedno i počasni predsjednik NK Croatia) slavodobitno je ustvrdio: ima Boga! Pridružio mu se i predsjednik HNS-a, Vlatko Marković opservacijom:

– Prvakom je postao najkatoličkiji hrvatski klub!

Koncem 1999. Tuđman je umro, a za Valentinovo iduće godine u Maksimir se vratio – Dinamo. Zajedno s njim i Zdravko Mamić! Upravo u sezoni 2000/01. čovjek po imenu Marijo Dodik, igrajući u dresu Slaven Belupa, zabio je šest golova Varteksu. Taj je rekord HNL-a i danas aktualan.

Godinu kasnije HNL je svjedočio svojevrsnom čudu. Ukazanju momčadi Zagreba! Klub iz Kranjčevićeve ulice, predvođen trenerom Zlatkom Kranjčarom, razbio je šampionsku dominaciju Dinama i Hajduka. Prvi (i jedini) put titula nije završila u poljudskim ili maksimirskim vitrinama! Posve atipična bila je i sezona 2004/05. Dinamo je završio u Ligi za ostanak, a Hajduk se za naslov borio s Interom iz Zaprešića. Možda bi titula naposljetku i završila u zagrebačkom predgrađu da Hajduku nije pomogao – Dinamo. Naime, u zimskom prijelaznom roku, u Maksimir su s posudbe iz Zaprešića vratili – Luku Modrića! Natjecanje prepuno kurioziteta završeno

je bizarnošću: Dinamo je u posljednjem kolu pobijedio Zadra – 7:0. No, susret nije dovršen (mada je naknadno registriran postignutim rezultatom). Zadrani su naime ostali sa svega šestoricom igrača na terenu. Dobili su čak četiri crvena kartona, a jedan se igrač ozlijedio i nije mogao nastaviti igru. No, za epilog sezone bili su to nevažni detalji. I prije susreta bilo je jasno da Zadar napušta prvoligaško društvo dočim je Dinamo postao šampionom – “lige za bedake”.

Neposredno nakon prvenstva Zdravko Mamić podnio je ostavku. Ista međutim na sjednici Izvršnog odbora – nije usvojena! Izvršni dopredsjednik Dinama tada je parafrazirao Dereka Trottera iz znamenitih “Mučki”, kazavši: idućih deset godina bit ćemo prvaci! Riječi “maksimirskog Delboya” tog trenutka nitko nije shvaćao ozbiljno...

No, već naredne sezone započela je Dinamova supremacija (koja traje do danas) u HNL-u. Uz Dinamo, u sezoni 2006/07. golovima je dominirao i Eduardo da Silva. Zabio ih je 34. Niti prije niti poslije nikomu to nije uspjelo. Na kraju prvenstva modri je dres zamijenio crvenim, londonskog Arsenala.

Sveukupno, najboljim je strijelcem HNL-a postao Davor Vugrinec. Igrajući za pet hrvatskih prvoligaša (Varteks, Rijeka, Dinamo, Zagreb, Slaven Belupo) Vuga je u 15 sezona postigao 146 golova. Slijede Igor Cvitanović (126 golova), Joško Popović (111), Miljenko Mumlek (107), Tomislav Erceg (97), itd.

Od sezone 2009/10. Prva HNL opet je brojala 16 klubova! Bio je to ustupak reakcionarnim snagama u hrvatskom nogometu, koje su pokrenule revoluciju za svrgavanjem predsjednika HNS-a, Vlatka Markovića. Epilog je famozna Skupština u prosincu 2010. kada je Marković pobijedio protukandidata Igora Štimca preglasavanjem – 25:24.

Iako se zdušno borio protiv proširenja lige, Zdravko Mamić morao je prihvatiti kompromis “lige 16”. No, iskoristio je dekoncentraciju “pobjednika” i među 16 prvoligaša ubacio – Lokomotivu. Iako mu to uopće nije bila primarna zamisao. Klub s Kajzerice naime nije bio spreman za “elitno društvo”. No, uz nesebičnu pomoć Dinama, “lokosi” su opstali. Do danas! Neminovan krah “liga 16” doživjela je u sezoni 2011/12. Zbog financijskih dugova spram igrača, Varaždin (bivši Varteks) je suspendiran i izbačen u Petu HNL (rang

županijskog natjecanja). Već od iduće sezone broj klubova je reduciran na 12, a od sezone 2013/14. Prva HNL ima – 10 klubova (koji razigravaju četverokružno, u 36 kola).

U prosincu 2016. Skupština GNK Dinamo usvojila je proračun za aktualnu godinu u iznosu od 227.900.000 kuna. To je ujedno i najveći godišnji budžet nekog hrvatskog prvoligaša. No, izvješće Nadzornog odbora maksimirskog kluba sugerira Dinamovu stvarnost i pojašnjava činjenicu – zašto najbolji hrvatski klub ne uspijeva ostvariti zapaženiji rezultat na međunarodnoj sceni? Naime, čak 90,1% maksimirskog budžeta čine sredstva od prodaje igrača i UEFA-ini honorari za nastupe u europskim natjecanjima. U formiranju Dinamovog proračuna grad Zagreb sudjeluje s 4,86%, isključivo namjenskih sredstava (za održavanje stadiona, te omladinsku školu). Tek na trećem mjestu je prihod od TV prava, s minornih 0,59%. Slijedi stavka – prihod od prodaje ulaznica (0,36%). Zanimljivo, marketing kao segment klupskog budžeta uopće se ne spominje.

Podaci ukrašeni postocima, prezentirani na Dinamovoj Skupštini, slični su ili identični “poslovnim tajnama” ostalih hrvatskih prvoligaša. Razlika između Dinama i drugih jedino je – u količini novca.

A klubovi koje Zagrepčani periodički susreću u svojim nastupima u Ligi prvaka imaju posve drugačiju strukturu kreiranja klupskog budžeta. Njima su dominantne stavke – TV-prava, marketing, prodaja ulaznica...

Razvidno izokrenutom sustavu vrijednosti i načina poslovanja (klubovi preživljavaju prodajući igračku supstancu), HNL je kvalitetom 18. natjecanje u Europi. Prema UEFA-inim kriterijima i koeficijentima.

Jesmo li u prvih 25 godina HNL-a mogli postići više? Jamačno – DA. Uvažavajući skromnu ekonomsku moć hrvatskog gospodarstva, koje bi trebalo financijski i marketinški podržavati ovdašnji nogomet, HNL zacijelo niti u dogledno vrijeme nema osobitih izgleda u bolji plasman na hijerarhijskoj ljestvici UEFA-e. No, u uvodnih četvrt stoljeća samostalne organizacije hrvatskog nogometa propustili smo stvoriti urednije odnose unutar vlastitog klupskog natjecanja. Nejednakost klubova, nepovjerenje u institucije HNS-a, problemi s navijačima, opskurna infrastruktura... svakodnevnica su HNL-a. S minornim izgledima da se doskora nešto promijeni. Možda u idućih 25 godina...

ARIJAN ADEMI ZAHVALIO NA PODRŠCI HUNS-A U NAJTEŽEM PERIODU NJEGOVA ŽIVOTA

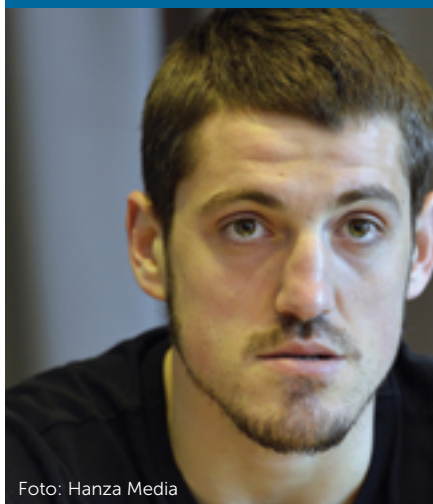


Foto: Hanza Media

“Hvala svima koji su vjerovali u moju nevinost. Znam što sam prošao u ovih 18 mjeseci, to mi je najteži period u životu. Kalvarija je dugo trajala, nisam znao kako ću bez nogometa jer to je moj život. Samo sam htio dokazati nevinost”, rekao je Ademi povodom CAS-ova smanjenja suspenzije i dozvole da se vrati nogometu. “Kad je sve završilo i kad mi je kazna prepolovljena, i dalje se ne osjećam kao pobjednik jer mislim da je kazna trebala biti ukinuta.”

HUNS-ov odvjetnik Tomislav Kasalo, aktivno je sudjelovao u obrani s timom uglednog američkog odvjetnika, Paula Greena na čemu se Ademi naposljetku i zahvalio Nogometnom sindikatu, kao i na podršci.

“U obrazloženju CAS-a stoji jedna rečenica koja me čini sretnim i koja mi vraća nadu. Napisali su da Ademi nije varalica i da sam nevin. To je ono za što sam se borio, zbog toga sam sretan iako mi ove dvije godine nitko ne može vratiti.”

USUSRET PETOM IZDANJU PREIMENOVANOG NOGOMETNOG OSCARA

NOGOMETAŠIMA NAJDRAŽI NOGOMETAŠ



S razlogom možemo reći: „Kao da je bilo jučer”, a u kontekstu prvog izbora pod nazivom „Nogometni Oscar” koji je Hrvatska udruga „Nogometni sindikat”, u suradnji sa Sportskim Novostima, po prvi puta organizirala 2013. godine. Na inicijativu predsjednika Darija Šimića i glavnog tajnika Marija Jurića, predstavljena je nogometnoj, ali i široj javnosti, dodjela nagrada najboljim pojedincima među igračima i trenerima u protekloj sezoni. Ta će se manifestacija vrlo brzo uspješnom etablirati kao svojevrsni pečat individualnim postignućima i glamurozan završetak klupske sezone.

Uz podršku krovne svjetske organizacije FIFPro-a, na tom putu stvaranja prepoznatljive manifestacije, pratio nas je od samog početka i partner HRT. Prvo sa snimkom a od drugog izdanja s izravnim prijenosom na Drugom programu, što je samo potvrđivalo značaj manifestacije. Nju su podupirali brojni

partneri i sponzori koji su doprinijeli da se zadrži visoka kvaliteta te da se letvica iz godine u godinu samo podiže.

„Nogometni Oscar” zaživio je kao dojmivo i svečano događanje. Ono odaje priznanje, kao i dignitet individualnim, ali i klupskim profesionalnim uspjesima te radu u hrvatskom nogometu, a prema glasovima samih nogometaša i trenera. Ovaj događaj isključivo je pozitivnog karaktera uz dašak glamura kojem doprinose i brojni uzvanici iz sportskog, javnog, društveno-političkog života, a neizostavna je podrška hrvatske reprezentacije kao stalnog gosta ovog izbora. U 2017. godini pripremamo jubilarno peto izdanje dodjele nagrada najboljima u hrvatskom nogometu, koje će se ogrnuti novim duhom pod nazivom Trofej Nogometaš i kao takav nastaviti tradiciju priznanja najboljim nogometašima, trenerima i drugim akterima najpopularnijeg i najmasovnijeg nam sporta.



KAKO GOD ZAVRŠILA OVA KLUPSKA SEZONA MOŽEMO SE PONOSITI DOSEZIMA I UGLEDOM NAŠIH IGRAČA

PRAVA SNAGA HRVATSKOG NOGOMETA



Već odavno je znano da su nogometaši apsolutno najbolji dio hrvatskog nogometa. Cinici bi kazali da to i nije neki veliki doseg s obzirom na konkurenciju (treneri, suci, rukovoditelji...). No, nogometaši nisu samo najbolji dio priče unutar našeg dvorišta, nego su se nametnuli kao važni akteri u raznim velikim klubovima i (naj) jačim ligama i time jačaju ugled hrvatskog nogometa u Europi odnosno svijetu. U ovoj sezoni ta je stvarnost došla do punog izražaja. Ne samo zbog sjajnih učinaka na terenu, već i zbog važnih transfera, velikih ponuda koje dobivaju, potvrda carskih statusa onih koji su ih ostvarili, a što sve samo promiče prestižnost hrvatske igračke kvalitete. Posljedica toga, naravno, povećana je i potražnja za našim igračima.

Ukupan dojam o vrhunskoj kvaliteti i ugledu hrvatskog nogometaša koji sada spoznajemo, podsjeća nas na 1990 -te godine, kada je tzv. brončana generacija bila raspoređena po slavim klubovima i u najjačim ligama. Svaka era nosi svoja obilježja, aktualna nam pokazuje da je hrvatski igrač vrijedan i kao produkt

HNL-a. Za onu iz 1990 -tih znalo se da je generacija izrasla u sustavu nekadašnje jugoslavenske škole nogometa, odnosno u saveznom natjecanju. U obje verzije, ipak su to generacije koje su nadogradnju za svjetski iskorak dobili u prestižnijim inozemnim ligama i klubovima.

Počnemo li od golmana, vrijedi istaknuti da je Danijel Subašić jedan od lidera sjajne sezone Monaca, kako u francuskoj, tako i u Ligi prvaka. Lovro Kalinić je pak ostvario veliki transfer u Gent, povijesno rekordnog za tog belgijskog prvoligaša, ali i prodaju hrvatskih vratara. Ivan Vargić je pak član

Lazija i iako sjedi na klupi, dočekat će svoju šansu pokazati se u Seriji A. Gledamo li naše braniče s ponosom, istaknut ćemo da je Vedran Ćorluka najplaćeniji stranac u Rusiji, a što je također znakovito, kapetan je Lokomotiva. Domagoj Vida je ponajbolji branič Dinama Kijeva i već sada ima velike ponude za Italiju, Tursku i Njemačku. Matej Mitrović je u siječnju transferiran iz Rijeke u Besiktas, klub koji će osvojiti naslov i ove sezone, a u kojem se odlično snašao. Dejan Lovren je vrlo zapažen u velikom Liverpoolu, gdje mu nude novi ugovor. Šime Vrsaljko je izbio standardno mjesto u Atletico Madridu i

samo ga je ozljeda na mjesec i pol izbacila iz sjajnog ritma i učinka. Vrlo kvalitetan nogomet koji igraju u teškoj talijanskoj ligi učinilo je od Milana Badelja, Nikole Kalinića, Marcela Brozovića i Ivana Perišića vrlo tražene igrače na najprestižnijim talijanskim (Milan, Juventus) i engleskim (Manchester United, Liverpool, Chelsea...) adresama. Oni su protagonisti u svojim sredinama, kao takvi potvrđena kvaliteta koja postaje vrlo skupa. Ono što su, kao nove snage, bili Marko Pjaca i Marko Rog. Prvi se, plaćen 23 milijuna eura, nametnuo



kao Wunderkind u moćnom Juventusu i samo ga je teška ozljeda koljena izbacila iz igre na duže vrijeme baš kad su slijedile najspektakularnije utakmice sezone. Rog, plaćen 13 milijuna eura, u Napoliju je dugo bio marginaliziran zbog sukoba trenera i predsjednika, ali kad je napokon dobio šansu, protiv najjačih klubova (Juventus, Roma...) pokazao je velike stvari. Temeljem toga, sada je sve više u igri i najavio je skorašnji iskorak u prvu momčad.

Ne treba zaboraviti ni odličan proboj Marija Pašalića u prvu postavu Milana, gdje je došao tiho i onda zaslužio povjerenje

trenera Vincenza Montelle. Podosta podcijenjeni Duje Čop igra vrlo dobro u Primeri, gdje je nakon Mallorce još učinkovitiji u dresu Sporting Gijona. U kojem je nekoć igrao Alen Halilović, a koji je nakon neuspješne avanture u HSV-u, sada u porastu forme u Las Palmasu i potvrdi velikog talenta.

Dakako da trojica iskusnijih Vatrenih veterana imaju posebniji status. Luka Modrić nedavno je potpisao novi, odnosno produžio važeći ugovor s Real



Foto: Sport.ba

Madridom do 2020. godine! Osim što je postao najplaćeniji igrač u povijesti hrvatskog nogometa, koliko ga veliki Real cijeni, pokazuje i podatak da ni jedan igrač u njegovim godinama (navršio 32.) nije potpisao tako dugi ugovor, s realnom mogućnošću da u Madridu zaključi aktivnu karijeru. To je u posljednjih 15 godina uspjelo samo njegovu aktualnom treneru Zidaneu.

Ivan Rakitić je standardni član prve postave velike Barcelone. I on je, par mjeseci nakon Modrića, potpisao novi, odnosno produžio dotadašnji ugovor do 2021.

godine! To je priznanje svemu onome što je učinio na Camp Nou protekle tri sezone te poticaj da bude pravi i u perspektivi Barce, koja gradi novu momčad.

Mario Mandžukić u Juventusu je od igrača koji je bio predodređen za alternativu 90 milijuna eura plaćenom argentincu Higuainu, tijekom sezone prerastao u nezamjenjivog člana prve postave. I ne samo to. Zbog top partija na lijevom krilu, gdje ga je trener Allegri postavio da bi dobio ravnotežu u igri

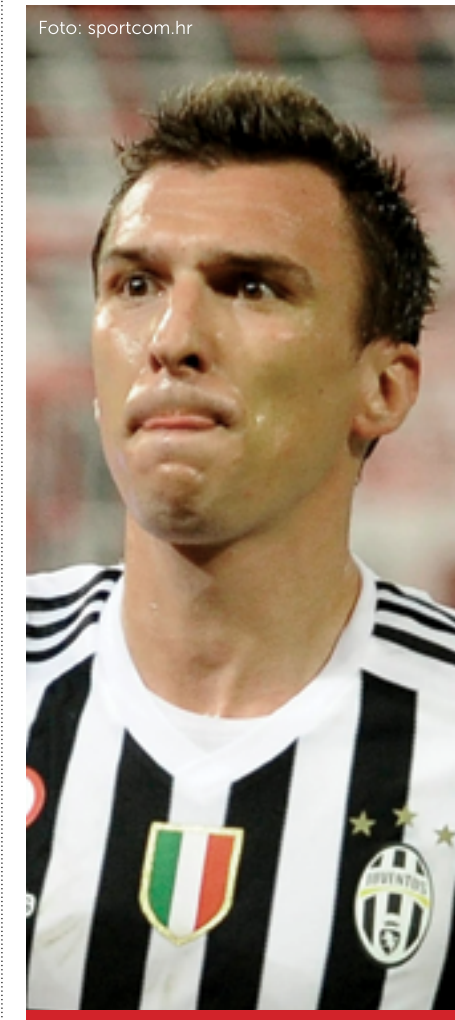


Foto: sportcom.hr

s nekoliko zvijezda sklonih isključivo ofenzivi (Higuain, Dybala...) odnosno lepršavijem nogometu (Pjanić...), Mandžukić je stekao kultni status kod navijača Juventusa. Njegova požrtvornost, borbenost, nadprosječna izdržljivost i taktička uspješnost, postali su zaštitni znak ovog Juvea.

Mogli bismo i dalje, uz više ili manje uspješne dionice niz drugih hrvatskih igrača, ali prostor nas ograničava. Što je samo još jedan znak kako se doista možemo dičiti našim igračima, istinskom snagom hrvatskog nogometa.

VELIKA PRILIKA KOJU MNOGI ISKORISTE

Svima je poznata latinska izreka da je svaki početak težak, a mogli bismo reći i neizvjestan spram budućnosti koja ga slijedi. No kada čvrsto vjeruješ u ono što radiš i cilj koji želiš postići, sva težina i problematika padaju u drugi plan. Još kad uz sve to imaš odlične igrače i stručni tim, onda se možeš ponosno osvrnuti na događanja i uspjehe u proteklom razdoblju.

Tako je na inicijativu Hrvatske udruge „Nogometni sindikat“ 2013. godine organiziram prvi u Hrvatskoj Kamp za igrače bez profesionalnog ugovora. Sjajna ideja, prilika igračima da treniraju dok čekaju ponudu nekog kluba, a da im je istovremeno osiguran smještaj, sportska prehrana i oprema, uz budni nadzor glavnog trenera Samira Toplaka i asistenta Branka Ladevića. Kamp je iste godine brojio 21 igrača, treninzi su održani dvaput dnevno ukupno 10 dana, odigrane su dvije prijateljske utakmice, a igračima je bilo organizirano i financijsko savjetovanje. „Prije svega, mi nismo menadžerska agencija i ne prodajemo igrače. Svrha Kampa je da se igračima osigura trenažni proces kako bi ostali fizički konkurentni.“ – rekao je tada glavni tajnik Mario Jurić. A upravo se taj kamp pokazao odličnim primjerom i uvertirom za organizaciju svih sljedećih kampova koji su pomogli igračima pronaći svoj novi klub. Kamp je dobio simboličko obilježje prve pomoći igračima bez profesionalnog ugovora za koje je „skrb“ preuzeo HUNS, uz pokroviteljstvo krovne organizacije FIFPro-a i sponzora Triglav osiguranja. U 2014. godini Kamp je organiziran u razdoblju od 24. lipnja do 4. srpnja, nakon čega su igrači nastupili na međunarodnom turniru u Nyonu, od 4. do 7. Srpnja. Tamo su igrali protiv Grčke, Bugarske i u finalu sa Srbijom. Trener je bio Kristijan Polovanec, a pomagao mu je Ivica Landeka. Čak 14 od 16 igrača te je godine pronašlo svoje nove klubove.

Treći po redu Kamp organiziran je 2015. pod stručnim vodstvom trenera Ivica Landeka i Gorana Granića, dok je

za kondicijsku pripremu bio zadužen Domagoj Penava. Igrači su trenirali na terenima NK Kustošije, uz osiguran smještaj i hranu u hotelu Westin, a odigrane su dvije prijateljske utakmice protiv prvoligaških klubova Slaven Belupa i Inter Zaprešića. Igrači su imali uvjete treninga kao u prvoligaškim klubovima. Lani je organiziran Kamp čiji su stručni tim činili: trener Ivica Landeka, trener vratara Tomislav Pelin, fizioterapeut Zlatko Lozer, Domagoj Penava koji je bio opet zadužen za kondicijsku pripremu igrača i sve to pod budnim okom team menadžera Sandra Šoronde. Odigrana je prijateljska utakmica s Inter Zaprešićem koja je završila pobjedom ekipe HUNS-a 2-1. Uvijek napominjemo da rezultat nije primaran, bitno nam je omogućiti dobru pripremu igrača kako bi bili spremni za nove izazove u karijeri i kako bismo im vratili samopouzdanje.

Radujemo se i ove godine organizirati peti po redu Kamp koji je isključivo namijenjen igračima koji su imali profesionalni ugovor i koji su članovi Nogometnog sindikata.



HUNS PODRŽAO ZAKLADU ANA RUKAVINA

U tjednu borbe protiv raka odlučili smo podržati rad Zaklade Ana Rukavina i organizirati akciju pod nazivom „Lijek je u nama“.

Na akciji održanoj u ponedjeljak, 13. veljače u sjedištu Hrvatske udruge „Nogometni sindikat“ u suradnji sa Zakladom Ana Rukavina, Hrvatskom registru dobrovoljnih darivatelja krvotvornih matičnih stanica pridružilo se čak 15 novih potencijalnih darivatelja. Akciju upisa u Hrvatski registar inicirali su zaposlenici HUNS-a kako bi podržali rad Zaklade i na taj način povećali šanse za ozdravljenje oboljelim osobama kojima je potrebna transplantacija krvotvornih matičnih stanica. Na ovaj

smo način željeli još jednom podsjetiti naše članove, ali i ostale građane, da u sebi nosimo lijek kojim možemo spašavati živote oboljelih od akutnog i kroničnog oblika leukemije te bolesnika s teškim oštećenjima koštane srži.

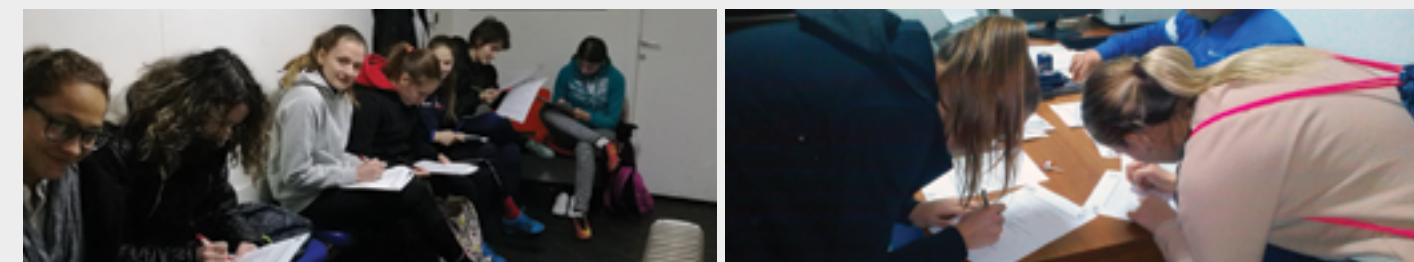
Ovom se prilikom zahvaljujemo još jednom svima koji su se odazvali ovoj hvalevrijednoj akciji, svojim upisom podržali akciju i tako nekome možda omogućili novu priliku za život.

Ne uzimajmo život zdravo za gotovo jer zajedno možemo učiniti nevjerovatne stvari!



FIFPRO SVJETSKO ISTRAŽIVANJE ŽENSKOG NOGOMETA

CILJ JE POBOLJŠATI ŽIVOT NOGOMETAŠICA (I) U HRVATSKOJ



FIFPro je u suradnji s Nogometnim sindikatom proveo anonimno istraživanje u Hrvatskoj, kao dio svjetskog istraživanja, s ciljem prikupljanja podataka i uvida u ženski nogomet u svrhu njegova poboljšanja.

U istraživanju su sudjelovale nogometašice klubova 1. HNLŽ: ŽNK Osijek, ŽNK Agram, Žnk Neretva Metković, ŽNK Pregrada, Žnk Lepoglava, ŽNK Trnava Goričan, Ženski nogometni klub Split, ŽNK Katarina Zrinski i ŽNK Marjan, osim ŽNK Viktorije. Istraživanje je vrlo opsežno i njime se

žele dobiti mjerljivi i usporedivi dokazi s namjerom kasnije evaluacije, informiranja, zaštite igračica, poboljšanja uvjeta i njihovog statusa, kako u Hrvatskoj tako i u ostalim svjetskim zemljama. Bitno je naglasiti da je ovo prvo takvo istraživanje u svijetu ikad jer o ženskom nogometu postoji vrlo malo relevantnih podataka i tek će se po rezultatima ovog istraživanja znati kako uistinu stoji ženski nogomet, koji su pravi problemi i prepreke, kao i predrasude i stereotipi s kojima se svakodnevno susreću nogometašice. Podsjetimo, FIFPro je ovakvo istraživanje

proveo prošle godine u muškom nogometu, a rezultati istraživanja pokazali su da većina igrača ima kratku karijeru s neredovitim primanjima i nesigurne budućnosti, često nisu pripremljeni za „život nakon nogometa“ zbog neobrazovanosti čime je razbijen mit o nogometašima kao bogato plaćenim pripadnicima elite.

Ovom prilikom još jednom zahvaljujemo svima na sudjelovanju i vremenu koje su odvojili u korist promjena u statusu nogometašica!

TIHANA NEMČIĆ, LJEPŠA STRANA NOGOMETA I NEŠTO VIŠE

ZNANJE I OBRAZOVANJE JE NAJVAŽNIJE ZA ŽENSKI NOGOMET

Tko je Tihana Nemčić?

Žena sam koja voli nogomet. Živim futsal. Da mi najbolja prijateljica nije lopta, bila bih plesačica.

Kad ste započeli s igranjem nogometa i gdje ste sve igrali?

Započela sam kao 12 -godišnjakinja u rodnim Križevcima. Prvo je to bilo sa dječacima u NK Križevci, zatim u ŽNK Maksimir (kasnije Dinamo- Maksimir), te po jednu sezonu u Plamenu Križevci i Pregradi. Vratila sam se u Dinamo za posljednju sezonu i nakon toga, iz igračke perspektive, rekla „Zbogom nogometu, dobrodošao futsal.“

Koji su najčešći stereotipi i predrasude s kojima se susrećete kao žena u nogometnom svijetu?

Da budem iskrena, nisam osjetila puno negativnih stvari na vlastitoj koži. To možda mogu zahvaliti svojoj osobnosti i duši koja želi vidjeti samo dobro pa sam svaki komentar ili glupost koju bih čula, kao „kroz sito“, ostavila negdje iza sebe. Nikad nisam obraćala pažnju je li dečkima drago kad bih došla s njima na igralište, niti na kolege studente s kojima sam slušala kolegij: Nogomet. Jednostavno sam došla jer sam tako htjela, koncentrirana na ono što me zanimalo, znajući da je to moje pravo jednako kao i njihovo.

Što je potrebno da bi se popravilo trenutno stanje u ženskom nogometu i čime bi postao popularniji gledateljima?

Jedno malo „čudo“ koje se sastoji od puno rada, truda i odricanja. Prvenstveno, kompetentnih ljudi koji se žele baviti ženskim nogometom i to s mladim dobnim kategorijama. Škole nogometa za



djevojčice, kvaliteta i kvantiteta treninga, suradnja s gradovima, klubovima te lokalnim savezima i nacionalnim savezom. Medijska promocija na prihvatljiv i pozitivan način i naravno, obrazovanih ljudi u tom području. Uz uvjet da se navedeno i ostvari, struktura ljudi koja

djeluje unutar ženskog nogometa treba živjeti za njegovu dobrobit. Klubovi trebaju osigurati dovoljan broj igračica kako na utakmice ne bi dolazili s njih točno 11 ili manje, odgoj igračica radi stvaranja željene slike o ženskom nogometu (ponašanje van i unutar terena, rječnik),

kvalitetna „promocija“ putem društvenih mreža kao uzor mladim igračicama.

Kako vidite budućnost ženskog nogometa u Hrvatskoj?

Ne volim govoriti o budućnosti. Više volim živjeti u sadašnjosti. Ako danas dam najviše od sebe, čeka me bolje sutra. Vjerujem da tako vrijedi i za budućnost ženskog nogometa.

Što Vas najviše motivira u bavljenju ovim sportom?

Lopta me naučila mnogo toga. Ona je moj najbolji prijatelj. Ako sam ljuta, onda ni ona ne sluša, bježi od mene k'o od neprijatelja. Ako pak dođem na teren otvorena srca, ona mi na isti način vrati. Taj me sport nikad neće iznevjeriti, zato mu se uvijek vraćam.

Trener prvo mora imati ljubav za ono što radi. Nakon toga nogometno znanje, ali i psihološke kompetencije. U ženskom nogometu i sportu općenito, psihologija još više dolazi do izražaja s obzirom da su malene djevojčice, djevojke i odrasle žene vrlo „posebna“ bića. Trenutno sam instruktor ženskog nogometa centra Zagreb, a paralelno radim s djevojčicama u ŽNK Agram.

Koliko je stresan trenerski posao?

U radu s mladim dobnim kategorijama i nije toliko stresan, osobito jer se mnogo toga svodi na igru. Što su starije, to su i stresnije. Rezultat je mjerilo kvalitete i uspjeha, u današnje vrijeme sve smo više opterećeni njime. Trener je odgovoran za svoju ekipu, što god da se dogodi.

Koja je Vaša nogometna filozofija i osnovni postulati nogometne igre?

Za mene kao trenera najvažnije je da „dišem“ zajedno sa svojom ekipom. Dok god igrači slijede svog trenera, lako je raditi svoj posao. Svih 11 igrača sudjeluje u fazi obrane i svih 11 sudjeluje u fazi napada. Dobra obrana je ključ svega. Disciplina u igri i koncentracija za cijelo vrijeme trajanja utakmice. Svaki igrač u svakom trenutku zna koji mu je zadatak. Poštivanje sustava i sposobnost prilagodbe na promjenu istog.

Čemu dajete veliku važnost kao trenerica? Koja je Vaša metodologija rada na treninzima?

Trudim se približiti trening onome što nas čeka u natjecanju. Što je trening sličniji utakmici koja nas čeka po svim parametrima, to ćemo ju spremniji i zreliji dočekati.

Futsal ili veliki nogomet?

FUTSAL- da ga igram, NOGOMET- da druge poučavam.

Nogometašica ili trenerica?

Uvijek IGRAČICA. Da ne volim igrati, ne bi ni znala funkcionirati kao trener.

Diplomirali ste nogomet na KIF-u, vlasnica ste UEFA-ine A licence, koliko je obrazovanje važno za ženski nogomet?

Najvažnije. Znanje je najjače oružje, pogotovo za nas žene. To je jedina stvar koju ti nitko ne može uzeti. Pristup temeljen na činjenicama, mogućnost da metode koje koristiš u svom radu možeš na jasan, jednoznačan i provjeren način objasniti, bez daljnega je ispred sveg ostalog. Elokventna žena, koja u pozadini



ima svoje znanje u koje vjeruje, ima veliku moć u svojim rukama.

Nadalje, nikad ne prestajemo učiti. Doktorant sam na Kineziološkom fakultetu i cilj mi je iduće godine obraniti doktorsku disertaciju na temu: Notacijske analize u futsalu (utvrđivanje strukture futsal igre hrvatskih prvoligaša).

Nedugo ste postali izbornica hrvatske reprezentacije U-15 i U-17, što to znači za Vas, koja su očekivanja i izazovi s kojima se morate uhvatiti u koštac?

Za mene je to prvenstveno velika čast i još veća odgovornost. Te su mlade djevojke naša nogometna budućnost i treba biti oprezan u selekciji istih kako nam ama baš nitko ne bi promaknuo. U-17 reprezentaciji slijede kvalifikacije za Europsko prvenstvo u listopadu. U-15 reprezentacija nema svoje natjecanje, ali je hvalevrijedan potez HNS-a da organizira okupljanja za mlade uzraste kako bi ih se što ranije počelo pratiti i pripremati za

nadolazeća natjecanja.

Što je s Futsalom u RH? Nedugo smo svjedočili i odličnom turniru u Kutiji šibica na kojem su sudjelovale i žene, tu je i turnir u Lučkom kojim je zaključeno Prvenstvo Hrvatske u futsalu za žene..

Futsal u Hrvatskoj raste nevjerojatnom brzinom. U posljednje dvije godine održana su dva prvenstva Hrvatske u futsalu za žene gdje su se zaista mogle vidjeti prekrasne futsal utakmice. Održan je veliki broj turnira, najviše u Zagrebu, kao što je i 1. kutija šibica za žene ove godine, Winter Cup te sveučilišna prvenstva na razini pojedinih sveučilišta (Zagreb, Split, Osijek..) i UNISPORT HR-prvenstvo sveučilišta na razini države. U pauzi od velikog nogometa, na ovaj način, djevojke imaju aktivnost više, kojom ostaju u kontaktu s loptom, samo na manjem prostoru, a time opet utječu na poboljšanje tehničko- taktičkih segmenata izvedbe. Futsal je jedan od najbrže rastućih sportova današnjice. Izuzetno je pogodan za djevojke s obzirom da zahtjeva manji broj igračica za igru, uvjeti su standardizirani, a vremenski uvjeti nisu prepreka. Najvažnije od svega, futsal je dinamična i zanimljiva igra.

Na čemu bi nogometašice trebale poraditi i/ili ustrajati kako bi se othrvale problemima i dječjim bolestima ženskog nogometa? Često se može čuti kako su svjesne problema, ali da ne mogu ništa promijeniti pa iz tog razloga mnoge žele odustati od igranja nogometa.

Nogometašice u Hrvatskoj trebaju raditi na sebi i onda: opet raditi na sebi. Ako u klubu imaš 3 treninga tjedno, onda ostale dane treniraš sama. Ako su treninzi poslijepodne, a ti si u školi, treniraš ujutro. Da se razumijemo, u sustavu u kojem živimo, ponekad je teško biti motiviran i biti „profesionalac“ kad nema medijske popraćenosti i financijske pomoći. Ali treniram radi sebe, kako bih sutra na terenu bila najbolja, a ne zato što moram. Ne razgovaram na način da svaka rečenica sadrži najmanje jednu prostotu i ne navijam na utakmicama glasno, neprimjereno, prozivajući pritom suce, trenere i igrače. Ustrajati na obrazovanju, usmjeravati se u nogomet preko nogometne akademije ili se profilirati u drugim područjima života i rada. Učiti jezike i biti odgojene, lijepe žene, primjer moderne nogometašice.

Kakva je 1. HNLŽ po Vama? Profesionalna ili amaterska?

Definitivno amaterska.

ZAKON O SPORTU JE KOST U GRLU HNS-a,
NO NJEGOVU PRIMJENU VIŠE NE MOŽE ODGAĐATI

POLITIKA JE REKLA SVOJE, A NAKON IZBORA U SVIBNJU...?

Ozarena lica, Davor Šuker napustio je Banske dvore. Bio je ponedjeljak, 28. veljače. Predsjednik HNS-a nije skrivao zadovoljstvo "sastankom na vrhu", izaslanstava nogometne organizacije i vlasti, koju je zastupao premijer Andrej Plenković.

- Zahvalan sam premijeru i ministru unutarnjih poslova koji su saslušali ono što imamo u predstojećim mjesecima, a to je utakmica Hrvatska - Ukrajina, koja je važna za hrvatski sport. Riječ je o kvalifikacijama za Svjetsko prvenstvo. Razgovarali smo o Europskom prvenstvu, Kupu u Varaždinu. Bio je to razgovor o nogometu. Lijep, konstruktivan razgovor. Molio bih da se više prati ta utakmica. O tome se ne piše, da su nam važna ta tri boda – doslovno je rekao predsjednik HNS-a. Šukerovo zbrčkano slaganje impresija poremetila su dva novinarska upita, poslije kojih je predsjedniku HNS-a zamrznuo osmijeh na licu:

Je li bilo govora o vašoj ostavci? Ili o neprimjenjivanju Zakona o sportu od strane HNS-a?

- O ostavci ne želim razgovarati ovako. Bit će Skupština i tamo ćete biti pozvani. Što se tiče Zakona o sportu, pa Hrvatski ga nogometni savez jedini primjenjuje. Sve

ostalo je, što bi rekao gospodin Trump – "fake news".

Citiranjem američkog predsjednika, Šuker je s fejk-osmijehom, okončao ad hoc razgovor pred Banskim dvorima...

Samo tjedan dana kasnije hrvatski su nogomet preplavile – "fake news". U pošti prispjelo je na HNS-ovu adresu našlo se i pismo Janice Kostelić. Tajnica Središnjeg državnog ureda za sport od Šukera inzistira da organizacija kojom on predsjedava primjenjuje važeći Zakon o sportu, uključujući i famozne članke 46. i 47. (isti reguliraju ustroj županijskih skupština te način glasovanja Skupštine HNS-a).

- Dobili smo mišljenje, koje se reflektira ponajprije na dva sporna članka Zakona o sportu. Ulazimo međutim u pravnu materiju. U osnovnom tekstu Zakona o sportu uočili smo brojne nepravilnosti i neprovedivosti, što ide na sramotu onima, koji su taj akt donijeli. Zajedno s Hrvatskim olimpijskim odborom i još dva nacionalna saveza, HNS je pokrenuo ustavnu tužbu i pokrenuo pravnu proceduru. Valja međutim naglasiti, ustavna tužba ne odgađa primjenu zakona – ustvrdio je izvršni direktor HNS-a, Damir Vrbanić na Skupštini HNS-a, održanoj 7. ožujka.

Usput je zastupnicima dao naputak:

- U roku narednih 48 sati županijski će savezi dobiti upute kako dalje djelovati! Nakon što je proteklo 48 sati, Vrbanić je konstatirao:

- Poslali smo upute županijskim savezima kako će formirati sjednice. Doduše, dvojbene su nam situacije oko definicije "nacionalne razine natjecanja". Imamo nedoumicu – radi li se o prva tri stupnja natjecanja ili ne? No, radi se o tehničkom pitanju – ustvrdio je Vrbanić te prisnažio kako od Središnjeg državnog ureda za sport, HNS očekuje dodatna pojašnjenja. Premda medijski komentari "pismo" Janice Kostelić iščitavaju kao povijesni dokument poslije kojega "ništa u hrvatskom nogometu neće biti isto", u HNS-u očitovanje gospođice tajnice ne doživljavaju tako dramatično.

- Nema kod nas niti mrve nervoze zbog dopisa kojega smo dobili. Niti smatramo da bismo trebali biti u depresiji. Baš kao što smo uvjerenja da se nikakav spektakularni rasplet neće desiti. HNS će i dalje raditi po propisima, uvažavajući aktualne izmjene i dopune Zakona o sportu. Mada nam nije posve jasno – čemu sve to? Naime, najkasnije do kraja godine trebali bismo imati bolji i cjelovitiji Zakon o sportu – kazao je Vrbanić.

Zašto HNS do danas nije konzumirao važeći zakon, koji je zajedno s pripadajućim izmjenama i dopunama, u Hrvatskom saboru izglasao još 9. kolovoza 2015.? Do očitovanja Središnjeg državnog ureda za sport, HNS je inzistirao na tumačenju kako državni akt nije primjenjiv na ustroj nogometne organizacije. Naime, pravni eksperti HNS-a isticali su argument (kontra članku 47. Zakona o sportu) kako u njihovoj organizaciji polovina klubova u najvišem stupnju natjecanja nema profesionalni status. Naime, "pod kapom" HNS-a su i ženski nogomet, futsal i nogomet na pijesku.

- U najvišem rangu natjecanja trenutačno su 32 kluba: Prva HNL – muška ima 10 klubova, ženska također 10, a Prva futsal liga 12 klubova. Iz priloženog je razvidno kako se odredbe Zakona o sportu ne odnose na HNS – artikulirao je pravno mišljenje HNS-a, Damir Vrbanić, još prije godinu dana.

Zakonodavac je međutim ustvrdio da se ne radi o istom sportu. Već o više sportova udruženima u isti savez. Uz banalan primjer kako momčadi muškog nogometa i futsal ekipe ne mogu participirati u istom natjecanju! Odnosno kako muški i ženski nogomet pripadaju obitelji olimpijskih sportova dočim bi futsal to trebao postati tek 2024.

Rok za usuglašavanje sa Zakonom o sportu istekao je 9. veljače 2017. Faktički, HNS i (gotovo) sve županijske podružnice nogometne organizacije ustrojene su izvan zakonskih okvira. Jedino je Nogometni savez Splitsko-dalmatinske županije svoj Statut prilagodio važećoj regulativi. Zbilo se to na Skupštini 13. prosinca 2016. Zanimljiva je bila reakcija središnjice nakon vijesti o odlukama dalmatinske baze.

- Za HNS nije ništa sporno. Svaka udruga građana prilagođava unutarnje ustrojstvo vlastitom Statutu. Sve je to regulirano Zakonom o udrugama. Dakle, na nijednu odluku Županijskog saveza HNS nema niti primjedbi niti komentara – konstatirao je Vrbanić, zaprimivši informaciju s poljudske Skupštine.

Na upit – hoće li se "revolucionarnoj odluci" splitskog ogranka nogometne organizacije prikloniti i ostale županijske podružnice HNS-a, glavni je operativac odgovorio:

- Svaki Županijski savez ima drugačiji sustav delegiranja, dosta je različitih modela. U hrvatskom nogometu ima 1.510 klubova, koji preko županijskih ogranaka sudjeluju u radu Skupštine HNS-a. Pritom HNS

nema namjeru nijednom Županijskom savezu docirati kako treba biti ustrojen. Udruge funkcioniraju na dobrovoljnoj bazi i njihovo je autohtono pravo kako će se ustrojiti. Važno je jedino da se poštuje Zakon o udrugama.

No, nakon "svetog pisma" Središnjeg državnog ureda za sport izvjesno je kako će i ostali županijski savezi slijediti primjer Splitsko-dalmatinskog "modela". Odnosno, primijeniti postojeći Zakon o sportu!

Kako je, prema novom Statutu (i Zakonu o sportu) ustrojena Skupština Nogometnog saveza Splitsko-dalmatinske županije? Najveća je novina da će značajniju ulogu u donošenju odluka imati nositelji kvalitete nogometnog razvoja, tj. – klubovi. Tako će aktualni prvoligaši (Hajduk i Split) ubuduće participirati s 32 glasa u skupštini, drugoligaši će imati 16 pa sve do klubova županijskog ranga koji će biti zastupljeni s jednim glasom. Dosad je sustav funkcionirao po principu: jedan klub, jedan glas.

A nakon definiranja županijskih Skupština slijedi finalizacija projekta: izmjena aktualnog Statuta i preustroj Skupštine HNS-a! Prema zakonskim odrednicama najviše tijelo HNS-a imalo bi ubuduće 41 zastupnika. Svaka od županija dala bi po jednog predstavnika (21) dočim bi prvoligaški klubovi bili zastupljeni s dvojicom članova Skupštine (20).

Kada bi primjena aktualnog Zakona o sportu trebala zaživjeti? Trenutačnom dinamikom odvijanja događaja bilo bi iluzorno očekivati da će se išta promijeniti prije održavanja lokalnih izbora (svibanj). A što će biti nakon toga teško je predvidjeti. Niti Vrbanićeva (odnosno HNS-ova) priželjkivanja kako će se prije revidirati aktualni Zakon o sportu nego nogometna organizacija doživjeti preustroj, ne trebamo a priori odbaciti kao neosnovana. Hrvatski je nogomet oduvijek bio podložan političkim silnicama. A u političkom životu Republike Hrvatske – "samo mijena stalna jest"...

ŠTO KAŽU SPORNI ČLANCI ZOS-a

Članak 46. st. 7. Zakona o sportu:

Iznimno, od stavka 6. ovoga članka, skupštinu županijskoga sportskog saveza, odnosno Sportskoga saveza Grada Zagreba osnovanog u sportu u kojem najmanje polovina sportskih klubova koji sudjeluju u najvišem stupnju nacionalnoga sportskog natjecanja imaju profesionalni status u smislu članka 24. ovoga Zakona, čine:

- predstavnici sportskih klubova koji sudjeluju u nacionalnim sportskim natjecanjima na način da sportski klub koji sudjeluje u najnižem rangu nacionalnoga sportskog natjecanja ima jedan glas, a svaki sportski klub koji sudjeluje u neposredno višem rangu nacionalnoga sportskog natjecanja ima pravo na dvostruko više glasova od sportskoga kluba koji sudjeluje u neposredno nižem rangu nacionalnoga sportskog natjecanja tog sporta i
- predstavnik udruženja sportaša i trenera na način uređen statutom županijskoga sportskog saveza, odnosno Sportskog saveza Grada Zagreba.

Članak 47. st. 8. Zakona o sportu:

Iznimno, skupštinu nacionalnoga sportskog saveza osnovanog u sportu u kojem najmanje polovina sportskih klubova koji sudjeluju u najvišem stupnju nacionalnoga sportskog natjecanja imaju profesionalni status u smislu članka 24. ovoga Zakona, čine:

- predstavnik pojedinoga županijskoga sportskog saveza odnosno Sportskoga saveza Grada Zagreba s jednim glasom,
- predstavnik pojedinoga sportskoga kluba koji sudjeluje u najvišem stupnju nacionalnoga sportskog natjecanja s dva glasa,
- predstavnici sportskih klubova koji sudjeluju u nižim stupnjevima natjecanja od najvišega stupnja nacionalnoga sportskog natjecanja, na način utvrđen statutom i
- predstavnik udruženja sportaša i trenera koji sudjeluju u najvišem stupnju nacionalnoga sportskog natjecanja, na način utvrđen statutom.

NAKON DVIJE GODINE PUBLIKA SE VRATILA NA REPREZENTATIVNE NATJECATELJSKE UTAKMICE I NAKON VELIKIH STRAHOVA USLIJEDILO JE JOŠ VEĆE OLAKŠANJE. HRVATSKA JE POBIJEDILA UKRAJINU, A ATMOSFERA U MAKSIMIRU BILA JE KAKVA SE SAMO MOŽE POŽELJETI



Foto: Hanza Media

KVALIFIKACIJSKI SLALOM JOŠ TRAJE, PROLAZNO VRIJEME ODLIČNO

Poslije pet odigranih kola u kvalifikacijskoj skupini I, reprezentacija Hrvatske drži čelnu poziciju s 13 bodova. Naizgled, sve izgleda – "harašo". Većina hrvatskih navijača svoju reprezentaciju već vidi u Rusiji, na Svjetskom prvenstvu. Izbornik Ante Čačić morao je, nakon pobjede nad Ukrajinom (1:0), stišavati nadolazeću euforiju. Pritom ga je nadahnula Janica Kostelić. Tajnica državnog Ureda za sport nazočila je susretu.

- Odigrali smo tek pola utakmica u kvalifikacijama. Skijaškim žargonom, prošli smo prvi dio staze. Imamo odlično prolazno vrijeme, ali sada moramo paziti da ne promašimo vrata – kazao je Čačić.

Osim nominalne vrijednosti pobjede, izražene natjecateljskim bodovima, kontekst uspjeha ovoga je puta međutim puno širi. Dvije godine hrvatska nogometna reprezentacija nije imala privilegiju domaću utakmicu igrati pred gledateljima. Modrić i društvo bili su kolateralne žrtve nakaradnog odnosa čelnika HNS-a i najmilitantnijeg ogranka navijača. I za susret s Ukrajinom, danima uoči dvoboja, medijima su kružile priče o novom ekscesu. S ciljem prekida utakmice! Takav epilog imao bi za posljedicu opetovano suspendiranje HNS-a i poprilično izgledno izopćenje hrvatske reprezentacije iz kvalifikacija za Svjetsko prvenstvo. Konačno, prijetnju

ozbiljnih sankcija HNS-u, nogometnim dužnosnicima, ali i premijeru Plenkoviću, neposredno je izrekao i predsjednik UEFA-e Aleksander Čeferin prigodom nedavnog posjeta Zagrebu.

De facto, kvalifikacijski ogled Hrvatske i Ukrajine zagubio je prvotnu sportsku dimenziju. Postao je prvorazredno – političko pitanje. Bila je to kvalifikacijska utakmica za sve koji su radili na osiguranju priredbe. Napose za predstavnike MUP-a i ministra Vlahu Orepića.

Pripreme za utakmicu započele su 28. veljače – u Banskim dvorima. Izaslanstvo HNS-a, predvođeno Davorom Šukerom,

dočekali su premijer Andrej Plenković, ministar Vlaho Orepić, državna tajnica za sport Janica Kostelić te šef SOA-e Daniel Markić. Već i pogled na sastav sugovornika sugerirao je dramatičnost trenutka i ozbiljnost situacije.

Post festum možemo konstatirati: bilateralni „sastanak ‘na vrhu’“ najrelevantnijih nogometnih i političkih čimbenika u potpunosti je uspio. I ono najvažnije: po prvi puta svjedočili smo političkoj volji da se obračuna s "hordama zla", koje godinama već zlostavljaju hrvatske navijače i nacionalnu momčad. Tijekom 90 minuta oglada s Ukrajinom na maksimirskim su tribinama zabilježena samo dva manja izgreda. U drugom je poluvremenu bačena petarda, a neposredno nakon inkriminiranog događaja jedan je glas sa sjeverne tribine započeo tradicionalnu navijačku budnicu: "HNS, pederi...". Ostao je međutim usamljen. Možda se morao i ispričavati okolini zbog nedoličnog ponašanja.

Pobjeda na tribinama bila je kudikamo značajnija i izdašnija od one na travnjaku. Naposljetku, od najave incidenta neslučenih razmjera, na maksimirskom stadionu nije zabilježen nijedan verbalni delikt!? Danas je posve nevažna organizacijska provedba "neutraliziranja nepoćudnih elemenata". Možemo tek nagađati što su poduzeli državni organi (policija, obavještajne službe): vjerojatno su izopćili žarišta opasnosti (300-tinjak najekstremnijih navijača) i prevencijom zaskočili potencijalne izvore problema (kroz komunikaciju s navijačkim udrugama i skupinama). Prema navodima Hrvatskog helsinškog odbora, na tribine

maksimirskog stadiona infiltrirani su predstavnici MUP-a (u civilu), kao i članovi navijačke udruge "Uvijek vjerni". Među njima su bili i brojni branitelji kako bi izravno spriječili izvikivanje pokliča – "Za dom spremni"!?

Zacijelo nećemo nikada saznati konkretne razmjere akcije niti cijenu koštanja cijele operacije. Neslužbeno, aktivirano je 600 -tinjak pripadnika MUP-a, uključujući i specijalne postrojbe te helikopter, koji je neprestano kružio iznad stadiona (jedan od ciljeva podrazumijevao je i neutraliziranje "neprijateljskih" dronova). Komentatori maksimirske utakmice pobjedničkom голу Nikole Kalinića pretpostavili su zaključak: ministar Orepić "odrezao je zmiji glavu"! Poduzeo je akciju, koju posljednjih 20-ak godina, nije učinio nijedan njegov prethodnik. Bilo bi dakako lakomisleno zaključiti kako je problem huliganizma u hrvatskom nogometu riješen. No, "operacija Ukrajina" nas je uvjerila kako se pošast može osujetiti ili barem držati – pod nadzorom.

Pozitivna policijska izvješća posve su zatomila ona nogometna. A važnost pobjede "gurnula je pod tepih" uočene probleme u izvedbi nacionalne momčadi. U komentarima utakmica hrvatske reprezentacije već smo navikli na opservacije o problemima na lijevom boku. Niti ovom prigodom nisu izostale. Prvih pola sata utakmice glavnina opasnih akcija ukrajinske momčadi sručila se po desnom krilu, odnosno lijevoj strani hrvatske obrane. Dvije dramatične situacije u hrvatskom šesnaesteru (kod 0:0) riješio je međutim Tin Jedvaj!? U drugom dijelu utakmice, ukrajinska

je momčad posve preuzela prevlast u središnjici. Dojam o gostujućoj dominaciji potkrepljuje i statistički podatak o posjedu lopte (56%). Hrvatski izbornik Čačić taj će detalj relativizirati svojom istinom:

- Mirno sam gledao utakmicu jer su Ukrajinci bili posve bezopasni. Fokus igre u nastavku susreta Ukrajinci su prebacili na lijevo krilo. Očigledno su procijenili kako je desni bok najslabija karika hrvatske momčadi. I tomu je doista bilo tako. Ozljedom Šime Vrsaljka, stožer hrvatske reprezentacije praktički je ostao bez adekvatnog rješenja za desnu stranu obrane. Koliko se situacija tretirala ozbiljnom najbolje je ilustrirao medijski vapaj o reaktiviranju Darija Srne (bivši se kapetan povukao iz reprezentacije nakon Eura u Francuskoj). Iako je Čačić govorio kako razmatra "potencijalne opcije", otpočetka je bilo razvidno kako za navedenu neuralgičnu točku ima samo jedno rješenje: Tina Jedvaja, stopera Bayera iz Leverkusena, koji na poziciji desnog beka, prema vlastitom priznaju, nije igrao – dvije godine!

U taktičkoj radionici majstora Čačića bilo je jamačno zamišljeno kako će Marcelo Brozović svesrdno pomagati Jedvaju u defenzivnim zadacima. Nažalost, većina je izvijestitelja maksimirske utakmice unisono konstatirala: Brozović je bio najslabijim pojedincom u hrvatskoj momčadi! Nogometna je logika očekivala kako će stožer hrvatske momčadi rasteretiti koncentraciju ukrajinskog pritiska na desni bok ubacivanjem napadački konkretnijeg Marka Pjace. Poglavitito što je u ukrajinskoj momčadi poziciju lijevog beka obnašao neiskusni i nedorečeni Matvijenko. No, očekivano se nije realiziralo. Brozović je igru napustio u sudačkoj nadoknadi (umjesto njega ušao je Rog) dočim Pjaca prigodu nije niti dobio.

Zanimljivo, iako je inferiornost hrvatske momčadi bila očigledna, izbornik Čačić prvu je izmjenu napravio tek u 79. minuti (Rakitića je nadomjestio Kovačić). Srećom, na koncu su rezultat i pozitivno ozračje s tribina, ostale dominantne impresije iz Maksimira. No, govoriti o ljetu 2018. u Rusiji još se čini pretencioznim i preuranjenim. Hrvatskoj momčadi tek predstoje najveća iskušenja aktualnih kvalifikacija: gostovanja na Islandu, odnosno u Ukrajini i Turskoj. Stoga se, umjesto euforiji, prepustimo radije oprezu. Kako ne bismo promašili vrata koja vode na Svjetsko prvenstvo!



Foto: Hanza Media

TEŠKA OZLJEDA MARKA PJACE
RASTUŽILA JE REPREZENTATIVCE, ALI I
SVE POKLONIKE NOGOMETA

SAMO DA TO BUDE KRAJ NIZA PEHOVA!

Katastrofa! Pojam je koji se poput lajtmotiva provlačio nastupom hrvatske reprezentacije na prijateljskom gostovanju u Tallinnu. Tako su jednom rječju prezentaciju hrvatskih nogometaša "ilustrirala" reporterska izvješća. No, dojam ukupne katastrofe upotpunilo je liječničko izvješće. Aparati su snimili koljeno Marka Pjace. Uslijedila je dijagnoza: pukli su prednji križni ligamenti, ustanovljena je djelomična ruptura meniska, a oštećen je i kolateralni ligament!

Koljeno krilnog napadača hrvatske momčadi raspalo se u 65. minuti utakmice s Estonijom. Pjaca se naprosto srušio. Više se nije mogao oslanjati na ozljeđenu nogu. Iako prethodno nije bilo nekog brutalnog starta suparničkog igrača ili (barem) žestokog duela. Očigledno, koljeno je stradalo u trenutku – rotacije. Kao što je za lošu igru hrvatske momčadi okrivljen neprikladan travnjak (saniran pijeskom) tako je i za Pjacinu užasnu ozljedu optužen isti subjekt. Je li hrvatski reprezentativac unesrećen poradi lošeg terena? Nogometnoj igri, a napose igračima koji dominiraju tehnikom (pijeskom) usporeni travnjak jamačno nije

saveznik, no okriviti isključivo podlogu za teško ozljeđivanje bilo bi pomalo tendenciozno. Uz rotaciju "protivnu zakonima fizike", Pjacinu bi koljeno jednako stradalo i na Wembleyu, kao što se "razmontiralo" na Le Coq Areni.

Prve liječničke procjene osupnule su 22-godišnjeg hrvatskog reprezentativca. Kreću se od 6 - 8 mjeseci izbjivanja s nogometnih terena. Dr. Boris Nemec ističe jedan detalj: - Statistika upućuje da se 55% igrača nakon ovakve ozljede vrati na prijašnju razinu igara. Dakle, čak 45% ne uspijeva se vratiti. Vjerujem da će Marko biti u onih 55%. Po svim parametrima on je jedan od fizički najsnažnijih i najizdržljivijih hrvatskih reprezentativaca. To je genetski naslijedio od roditelja, koji su oboje bili vrhunski sportaši. No, u ovoj situaciji to nije presudno. Bitna je anatomija koljena. Stoga sam inzistirao kod Juventusovih liječnika da ne požuruju Pjacin povratak na teren. Nova ruptura bila bi pogubna! Od liječnika hrvatske reprezentacije i torinskog Juventusa oformljen je svojevrsni konzilij, koji je procijenio kako bi u zatečenoj situaciji za Pjacinu koljeno najviše mogao učiniti rimski ortoped

dr. Pier Paolo Mariani. Talijanski liječnik godišnje obavi nekoliko stotina operacija. Među njima i one najsloženije, poput Pjacine. Talijanski su mediji zabilježili kako je dr. Mariani spašavao i koljena Francesca Tottija.

Nažalost, ovo je treća ozljeda Marka Pjace u svega godinu dana. U ožujku 2016. (u derbiju Dinama i Hajduka) slomio je ključnu kost. Tada je pauzirao mjesec dana. A 27. rujna prošle godine, u susretu Lige prvaka između Dinama i Juventusa, Pjaci je (kao igraču talijanskog kluba) napukla fibula. Uz pogrešnu dijagnozu talijanskih liječnika (i prepucavanja s hrvatskim kolegama) Pjaca se na travnjak vratio tek u siječnju ove godine.

S obzirom na izvjesnost dugotrajnog liječenja, ozljeda Marka Pjace nije samo medicinsko već i pravno pitanje. Juventus će se zasigurno zahtjevom obratiti FIFA-i, koja za ovakve slučajeve ima namjenska sredstva iz programa zaštite igrača. Naime, Svjetska nogometna federacija klubovima pokriva ugovorne obveze proizašle uslijed ozljeđivanja igrača, a koji "s radnog mjesta" izbjivaju od četiri tjedna do godine dana.

PREDSJEDNIK HNS-a DAVOR ŠUKER JAVNO JE OBEĆAO
DA ĆE POMOĆI HNL KLUBOVIMA UREDITI KVALITETNE TRAVNJAKE

TEREN JE TEMELJ DOBROG NOGOMETA

Na nedavnom gostovanju u Tallinu, kojeg je Hrvatska zaključila jednim od najlošijih rezultata (0:3 s Estonijom), teren La Coq Arene bio je u otužnom stanju. Obzirom na klimu u Estoniji, hladno vrijeme, zamrznute travnjake, domaćini imaju ozbiljnih teškoća u održavanju terena u pristojnom stanju. Kad kažemo pristojno, onda mislimo na to da je podloga ravna i uobičajene kvalitete za profesionalni nogomet. Da s tim terenom u Tallinu nije sve dobro, dalo se zaključiti i iz toga što niti jedna reprezentacija nije trenirala na njemu dan prije utakmice. To odstupa od običaja i logično je bilo pomisliti kako domaćini, svjesni problematikom terena, isti čuvaju za utakmicu.

Već na zagrijavanju naši su igrači „otkrili“ kako će ploha za igranje biti vrlo teška. Ona ustvari neće biti pogodna za igranje pa će se tehnički boljim igračima kao što su hrvatski, događati i elementarne greške u dodavanju ili smirivanju lopte. Naravno, ne kažemo da je to alibi za ružan poraz, ali ističemo kao primjer koliko je za dobar nogomet važan travnjak.

Možda nije pogodna usporedba, ali važnost terena daje zaključiti vrlo plastično na primjeru Rujevice. Istina je da je za igru visokog ritma ključna kvaliteta igrača Rijeke, uslijed čega je ona i postala kandidat za prvaka države. No, kako pokazuje Tallin, da na Rujevici nemaju izvanredan teren, teško je vjerovati da bi Andrijašević i društvo mogli tako dobro i brzo igrati. Novi (manji) riječki stadion dojmio je, prije svega, zbog tog travnjaka. Kažu igrači koji na njemu igraju da je brz, odnosno da lopta kad ju uputite brže ide, zbog kakvoće podloge, u odnosu na druge terene. Jedan od ključnih razloga jest taj što je travnjak Rujevice novije generacije djelomično (30-35%) od umjetnih vlakana, koje učvršćuju korijen prirodne trave. Rezultat toga jest ono što smo vidjeli u dvoboju Rijeke i Hajduka, kada je na Rujevici kiša lijevala kao iz kabla, a travnjak je bio zelen, ravan, bez ijedne i manje lokve vode, a što je osobito bilo

dojmljivo i bez jednog blatnog traga! Tko god je gledao utakmicu putem TV-a, bio je oduševljen.

Nažalost, promijenite li „kanal“, naletjet ćete na vizure „travnjaka“ u Puli, Koprivnici, Osijeku, Kranjčevićevoj, Zaprešiću, Vinkovcima, Parku Mladeži (o drugoj ligi nećemo...), koji su sve samo ne prvoligaški tereni. Uz travnjak na Rujevici dobri su još travnjaci u Maksimiru i na Poljudu. Ostali su, pogotovo u kasnoj jeseni i krajem zime, u finišu prvog i počecima drugog dijela, tereni kontra nogometu. Svatko tko je igrao aktivno nogomet, svjestan je koja je razlika pokazivati tehničke vještine na terenu kao Rujevica ili na onom kao što je na Drosini u Puli. Ovaj potonji jasno pokazuje i drugu bitno razliku, a to je puno brža potrošnja energije kad je teren jako mekan, blatnjav i neravan. Osim brže potrošnje snage igrači se i na takvom terenu lakše ozlijede.

Jedan travnjak kao što je onaj na Rujevici danas košta d 300 do 400 tisuća eura. Nominalno velika investicija za naše siromašnije klubove, ali i gradove koji su u pravilu vlasnici stadiona. No, želimo li da HNL napreduje, da se igra bolji i atraktivniji nogomet za gledatelje, onda je nužno sustavno i temeljito pristupiti tom problemu terena. U tom kontekstu zazvučala je senzacionalno najava predsjednika HNS-a Davora Šukera, a koju je izrekao u intervjuu HNTV-u, kako će Izvršnom odboru Kuće nogometa predložiti da se na spornim HNL travnjacima postave novi kvalitetni travnjaci. Dakako, to znači da će HNS svojim sredstvima pomoći rješenju tog gorućeg problema.

Hoće li se to doista dogoditi, druga je stvar. Obećavati je naime lako, medijski to djeluje vrlo efektno, a Šuker je najavio taj projekt u jednom ne baš povoljnom mu trenutku kao čelniku HNS-a. Kao nekoć veliki igrač, kojem su upravo vrsni tereni na kojima je nastupao pomogli da bude golgeterski jedan od najspektakularnijih

napadača, Šuker sasvim dobro zna da bi novi travnjaci HNL-a, po uzoru na onaj u Rijeci, itekako doprinijeli tehničkom porastu kvalitete. I još nešto što je naizgled manje važno. Lijepi zeleni tereni, kakve uživamo gledati na velebnim stadionima širom Europe, bili bi poticajna vizura i za gledatelje. Svaki značajniji infrastrukturni ulog u HNL-u, pokazuju statistike, dovodio bi više gledatelja...

Zbog svega rečenog nadamo se da će Šuker biti dosljedan i ispuniti ono što je najavio. S takvim terenima, koji imaju i dugu garanciju korištenja, bili bismo i važan korak bliže da se utakmice igraju i u zimskim mjesecima, odnosno da se bitno (na najmanju moguću mjeru) smanji pauza u prvenstvu. Tada bi se značajno rasteretio kalendar natjecanja, sada napučen zbog dvomjesečnog mirovanja HNL-a, posljedično bi se uštedio novac za zimske pripreme i sl.

Ulaganje u infrastrukturu jedno je od najvažnijih faktora ukoliko želimo da HNL postane kvalitetnija, gledanija i europski konkurentnija. Iluzorno je očekivati da će se, pored svih drugih problema, publika vratiti na tribine ukoliko one ostanu u derutnom stanju kao što su na većini stadiona ovog trenutka. Iluzorno je očekivati da će mladi u budućnosti hrli u nogomet ukoliko im se ni po elitnim domaćim klubovima ne osiguraju pristojni uvjeti rada, trening tereni i kampovi. Sve to, dakako, košta, ali ima li alternative pronalaženju načina da se sustavno i na nacionalnoj razini osiguraju sredstva (lokalna samouprava, klubovi, HNS, euro fondovi, sponzori...) za investicijski val koji život nogometa znači? Jedina alternativa je ovo tiho i kontinuirano propadanje objekata, opća nelagoda praćenja utakmica i primitivan komoditet za gledatelje. Dovoljno je malo kiše da se i ono malo ljudi što dolazi na stadione razbježi s tribina. Vidjeti ćemo uskoro je li se Davor Šuker samo zaletio lijepim obećanjima ili je ovo početak jednog važnog iskoraka HNL-a...

POMALO JE PARADOKSALNO, TREND POVEĆANJA STRANACA NA KLUPAMA HNL-a PRATI TREND POVEĆANJA HRVATSKIH TRENERA NA KLUPAMA EUROPSKIH I AZIJSKIH KLUBOVA

PRIZNANJE STRUČI, ALI I PROBLEMI HRVATSKOM NOGOMETU



Nekoć, ne baš tako davno, prisutnost hrvatskih nogometnih trenera u Europi bilo je simbolično. Uglavnom uz trenere starije generacije. Činjenica da naša struka nije baš tražena u jačim europskim ligama tumačila se na više načina. Osim što su po običaju na tapeti bile stručne reference, slabiji odjek rada u ligi kakva je HNL, mnogi su bili uvjerenja kako je zatvorenost tržišta u najjačim i najbogatijim ligama dodatni limit. To je u suštini i točno, a pogotovo je vidljiv u Italiji, gdje zbog određenih promocija tamošnje trenerske organizacije, ali i konzervativnosti talijanskog nogometa, strani treneri jako teško dobivaju angažman. I kad se dogodi onda oni,

zbog nešto „liberalnijih” odnosno ofenzivnijih pogleda na nogomet, teško opstaju. Dva primjera koji prvi padnu na pamet su Luis Enrique, koji se loše proveo u Romi, kao i jedan od njegovih kasnijih nasljednika, Raul Garcia. Sada ništa lakše nije Paolu Sousi u Fiorentini, koji će na kraju sezone otići, a nedavno je otkaz dobio i naš Ivan Jurić.

U posljednje vrijeme trendovi su se počeli mijenjati, i to značajno za hrvatske trenere. Slaven Bilić simbolični je predvodnik te promjene. Otkako je 2012. godine prešao u moskovski Lokomotiv, potom nastavio u turskom (aktualnom prvaku) Besiktasu, da bi se već dvije godine nadmetao kao trener West Hama u Premiershipu, prodor

u značajnije europske lige više nije tabu tema za našu struku. Letimičan pogled na aktualnost pokazuje nam jedan zanimljiv trend. Dvije najjače momčadi u Hrvatskoj, Rijeku i Dinamo, vode slovenski trener Matjaž Kek odnosno bugarin Ivaylo Petev. U Hajduku je nakon slovenca Marijana Pušnika angažiran španjolac Joan Carrillo. Na klupi Splita nalazi se bošnjački trener Bruno Akrapović, a do kraja ožujka trener u Cibaliji bio je austrijanac Peter Pacult. U trenutku dok ovo pišem, omjer stranaca i domaćih u prvoj HNL od 5-5, dolaskom Bartolovića umjesto Paculta, pomjeren je na 6-4 za Hrvate. Opet dovoljno za ocjenu „nikad dosada toliko...”

Činjenica je da Kopic, Toplak, Tokić,



Foto: PIXSELL



Foto: SPORTSKE NOVOSTI



Foto: PIXSELL

Tot i Zekić predstavljaju mladu gardu hrvatske struke i to je samo po sebi dobar trend. No, usporedni, koliko nov trend odlaska domaćih stručnjaka u Europu i Aziju, ipak daje za razmišljanje. Koliko god je prestižno za naš nogomet i struku imati svoje predstavnike na klupama jačih liga, istovremeno je to deficit za domaće klubove. Uz to, nastave li solidnim rezultatima svi oni koji trenutno rade vani, a istodobno hrvatska reprezentacija nastavi snažiti ugled našeg loptanja, „odljev trenera” mogao bi se pojačati. Dakako, izdašnije ponude i bolji uvjeti želje su svih trenera u Hrvatskoj, utoliko je logično da svi oni maštaju o inozemnim angažmanima.

Luka Bonačić, Branko Ivanković, Zlatko Dalić, Zlatko Kranjčar, Zoran Mamić, Igor Štimac, Goran Tomić, Zoran Vulić, Zvonimir Soldo, Mladen Frančić na dalekom istoku rade ozbiljan posao. Ovog trena hrvatska je struka u uzletu u Austriji, Njemačkoj, Belgiji, Turskoj, Engleskoj i Poljskoj. Uz spomenutog Slavena Bilića (asistent Nikola Jurčević), strši status Igora Tudora, koji je nakon PAOK-a i Karabuspura stigao do klupe turskog velikana Galatasaray. Niko Kovač čini velike stvari u frankfurtskom Eintrachtu, Damir Burić je u Admiri Wacker, Ivan Leko u belgijskom St Truidenu, Nenad Bjelica nakon Spezie odlično radi u Lechu Poznanu. Marijan Mrmić je trener vratara u Besiktasu starom i vjerojatno novom prvaku Turske, Stjepan Tomas već duže radi kao asistent slavnom Okanu Buruku, trenutno vode turskog prvoligaša Akhisaru. Donedavno je kao trener u prvoj ligi Turske radio i Krno Jurčić. Odlično je radio i Ivan Jurić, prvo je sa Crotoneom izbio prvu ligu i proglašen je najboljim trenerom Serije B, da bi potom u Genoi debitirao u Seriju A. Dok mu predsjednik nije prodao pola momčadi u siječnju, Genoa je bila hit, kasniji pad na tablici i gubitak strpljenja navijača platilo je Jurić. No, on već ima spremnu ponudu za lipanj u Seriju A.

Svaki uspjeh i inozemni iskorak hrvatskog trenera plus je za naš nogomet. No, ako se trend dolaska više stranaca u HNL-u nastavi, kao i odljev uspješnijih domaćih trenera, onda će to postati problem za hrvatski nogomet. Kroz još nekoliko sezona te će mu trendove moći objektivnije procijeniti.

Program vjernosti
namijenjen članovima
HUNS-a

POPUSTI NA KUPOVINU OPREME



Potrebe naših članova, profesionalnih nogometaša u Hrvatskoj i u inozemstvu, za sportskom odjećom i opremom te zdravom prehranom, ukazale su nam i na potrebu stvaranja jedinstvenog programa vjernosti. Naši članovi su klijenti koji kupuju sve što im je potrebno, a kupovinu žele obaviti na što jednostavniji način. Odlučili smo kreirati program vjernosti za naše članove i ponuditi im mjesta za redovitu kupovinu na kojima bi uz predočenje kartice vjernosti ostvarili određene fiksne popuste. Svaki kupac želi ostvariti popust, svi želimo dobiti više za svoj novac. To je razumljivo.

Partneri koji su nam se pridružili i uključili u ovaj program, omogućili su našim članovima trajni popust na svojim prodajnim mjestima, a na taj način su približili svoju ponudu našim članovima kao krajnjim kupcima.

U implementaciji ovog loyalty programa za partnera smo odabrali tvrtku Modus International grupu koja je našim članovima omogućila karticu u digitalnom obliku kao aplikaciju koja zamjenjuje klasičnu plastičnu karticu. Aplikacija se besplatno preuzima sa App Store-a ili Google play-a na mobilni uređaj, a člansku karticu HUNS-a dovoljno je pokazati na zaslonu svog mobilnog uređaja s otvorenom aplikacijom na kojoj je ime i prezime člana, a popust se automatski obračunava na licu mjesta. Sudjelovanje u programu vjernosti za članove je besplatno, a više informacija o programu dostupno je na www.huns.hr.

Upis na UCN studij

REKORD PRIJAVLJENIH



Ove smo godine imali rekordan broj prijavljenih profesionalnih sportaša za upis na FIFPro Online Academy. Od ukupnog 18 prijavljenih, čak njih 13 uspješno je položilo test engleskog jezika i prikupili su svu potrebnu dokumentaciju za upis na studij.

„Ove godine posebno bih pohvalio igrače NK Osijek, iz kojeg se čak pet igrača prijavilo na FIFPro Online Academy, koji su potom uspješno položili test iz engleskog jezika i prikupili su navrijeme svu potrebnu dokumentaciju.“, rekao nam je Sandro Šoronda, odgovorna osoba u Nogometnom sindikatu za upis na UCN studij i koji je na raspolaganju svim potencijalnim, kao i trenutnim studentima s informacijama i savjetima. Proces upisa na FIFPro Online Academy je vrlo složen i dugotrajan proces, potrebno je položiti test iz engleskog jezika, prikupiti svu dokumentaciju i napisati kvalitetno motivacijsko pismo koje je od ključne važnosti za upis na FIFPro Online Academy.

„Trenutno imamo 13 studenata koji studiraju na FIFPro Online Academy, s kojima sam svakodnevno u direktnom kontaktu i moram pohvaliti njihovu disciplinu i zalaganje.

U ovih pet godina imali smo odličnu suradnju s danskim nogometnim sindikatom, FIFPro-om i UCN-om te bih posebno istaknuo odličnu kooperativnost i pomoć navedenih organizacija. Ove godine ćemo dobiti i prve sveučilišne prvostupnike (bakalaureate) sportskog menadžmenta i iznimno sam ponosan na taj uspjeh.“

HUNS svake godine podiže ljestvicu, iz godine u godinu imamo sve veći broj zainteresiranih sportaša, a iz tog razloga smo ove godine po prvi puta napravili i hrvatsku inačicu brošure za upis na FIFPro Online Academy, u kojoj su opisani svi koraci i predradnje potrebni za uspješan upis na FIFPro Online Academy.

Radni sastanak
nogometnih sindikata
regije

ANALIZA ISKUSTVA ZA STRATEGIJU BOLJE BUDUĆNOSTI



Hrvatska udruga "Nogometni sindikat" organizirala je radni sastanak sindikata regije i ugostila delegate iz Bosne i Hercegovine, Crne Gore, Makedonije, Slovenije i Srbije. Sastanak je održan u srijedu, 22. veljače 2017., u sjedištu Nogometnog sindikata u Zagrebu. Nakon uvodne riječi predsjednika HUNS-a Darija Šimića, otpočeo je sastanak koji je organiziran u svrhu kohezije i razmjene iskustava predstavnika sindikata, analiziranja dosadašnjih postignuća. Isto tako razgovaralo se kako zajedničkim snagama raditi na viziji i daljnjim aktivnostima sindikata, a koje će unaprijediti status profesionalnih nogometaša i nogometašica.

In Memoriam

ZVJEZDAN CVETKOVIĆ

Foto: PIXSELL

Umro je Zvezdan Cvetković. Iznenadujuća vijest izazvala je šok i nevjericu. Spomenute reakcije učvrstilo je i policijsko izvješće. Tijelo preminulog Cvetkovića pronađeno je – ispred garaže. Naknadno je utvrđeno kako se posljednjih dana života žalio na glavobolje i "loše stanje". Pronašao ga je sin Igor. Došao je po oca s namjerom da ga odveze u bolnicu...

- Konsterniran sam. Nakon Hadžije (Ismeta Hadžića – op.a.) otišao mi je i drugi igrač iz '82. Sjećam se početaka naše zajedničke suradnje kada je na turneji po Australiji, Zvezdan izbio mjesto u prvoj momčadi. Više ga nitko niti puškom nije mogao istjerati. Bio je avangardni bek. Brz, agresivan, neustrašiv, tehnički besprijekoran. Upravo mi je takav trebao za trijumf 1982. Zvezdan je bio igrač s kojim sam u taktičkom smislu imao najmanje problema. Bio je samozatajan čovjek, ali vrlo bitan faktor u stvaranju ozračja u momčadi. Nikada nisam na njega povišio glas. Nije mi dao priliku. Baš sam tužan što ga više nema – žalosno je zaključio Čiro Blažević.

Kao 17-godišnjak, Zvezdan Cvetković stigao je u Dinamo 1977. iz rodnog Karlovca. Zajedno s njim i dvije godine mlađi brat Borislav. Za prvu je momčad debitirao 1980., a dres s brojem 3 osvojio je na pripremama u Australiji. Na poziciju lijevog beka "instalirao" ga je Čiro Blažević i stvorio prototip visokog, hitrog

i iznimno agresivnog braniča. Prozvao ga je – "maksimirskim Facchettijem" (po uzoru na legendarnog kapetana Intera i talijanske reprezentacije – op.a.).

Zvezdan je za Dinamo odigrao 222 službene utakmice i postigao 12 golova. Nekoć su međutim klubovi preko tjedna igrali prijateljske susrete. Tako Dinamovi statističari nude podatak da je Zvezdan Cvetković za sedmogodišnje karijere u Maksimiru (1980. – '87.) odigrao čak 492 utakmice. U tom razdoblju je ostvario i devet nastupa (1 pogodak) za reprezentaciju Jugoslavije.

Istovremeno, poradi razmimoilaženja s trenerom Blaževićem, Boro Cvetković je transferiran u Crvenu zvezdu. I danas živi u Beogradu, no nema izravnih poveznica s nogometom. Kao privatni poduzetnik bavi se prodajom talijanske obuće. Legendarni napadač "modrih" iz 1982. i trener koji je obilježio Dinamovu povijest susreli su se ponovno na pogrebu Zvezdana Cvetkovića.

Prema propisima FSJ-a, nogometaši iz Jugolige mogli su ostvariti inozemni transfer tek s navršениh 28 godina. Tako je i Zvezdan Cvetković posljednje razdoblje karijere odigrao u Bundesligi, nastupajući za Waldhof iz Mannheima. Nažalost, igračku karijeru prekinula mu je teška ozljeda glave. U susretu protiv Bayera iz

Leverkusena zadobio je frakturu lubanje. Poveznicu s Dinamom, Zvezdan Cvetković imao je i nakon okončanja karijere profesionalnog nogometaša. U Maksimiru je obnašao dužnost asistenta u stručnom stožeru, sportskog direktora i šefa skautske službe. U sezoni 2004./05. kada je Dinamo završio u Ligi za ostanak vodio je i prvu momčad posljednjih deset kola. Bio je i trenerom zaprešićkog Intera te Borca iz Banja Luke.

- Moj otac je Dinamo smatrao svojom obitelji. Volio je klub kao sestru Ivu i mene – tvrdi sin Igor, kojemu je nogometni sport također odredio životni put. Igor Cvetković prošao je Dinamovu školu, ali nikada nije zaigrao za prvu momčad. Bio je u Interu, Samoboru, Sesvetama, nakratko u Češkoj i Kanadi te u Hrvatskom dragovoljcu i naposljetku – u Lokomotivi. - Prekinuo sam igračku karijeru u 27. godini i postao sportskim direktorom Lokomotive. Otac je podržao moju odluku. I inače mi je bio oslonac u karijeri – tvrdi Igor Cvetković.

Na komemoraciji u loži Maksimir, Dinamov predsjednik Mirko Barišić okupljenima je kazao jednu indiskreciju vezanu za Zvezdana Cvetkovića.

- Kada smo posljednji puta razgovarali, Zvezdan mi je rekao – "Predsjedniče, čuvajte nam Dinamo, našu instituciju". Ganule su me njegove riječi. A sada, kada Zvezdana više nema, značaj njegove poruke još je izravniji – zaključio je Barišić



Nogometaš 2017